HEMENDIK AURRERA

Des de ja | Kuancia sasa | 从现在起 | A partir de maintenant | Akanatar
Desde ya | من الان | Desde já | From now on | अब से
Kunan pacha | С этого момента | ਹੁਣ ਤੋਂ | De acum

Si vols col·laborar al Laboratori Editorial vine al **Centre Municipal Ana Díaz Rico**.
Qualsevol dilluns de 17:30 a 19:30 h
T'hi esperem Des De Ja!

També ens pots fer arribar les teves opinions i propostes a l'adreça:
laboratorieditorial@gmail.com

Fe d'errates

En relació amb el número anterior de la revista Des de ja, publicada el juny del 2024, es van detectar errors que requereixen correcció. Per mitjà d'aquesta fe d'errades, es detallen les correccions necessàries:

1. Pàg. 50: L'article *Criando en l'Hospitalet* apareix signat per María i Juan. La signatura correcta és la de Famílies LH.

2. Pàg. 59: L'autora de la il·lustració del relat *Ruta senderista* és Aitana Giráldez.

Agraïm la vostra comprensió i us convidem a consultar aquesta fe d'errades per obtenir la informació corregida.

Atentament,

Equip Editorial Des de ja

Impulsa

En el marc de

Amb el suport de

Promou i finança: la Generalitat de Catalunya - Departament d'Empresa i Treball. Amb la participació de la Junta d'Herències de la Generalitat de Catalunya en el finançament de Des dels blocs.

Índex

De diez

Equipo Editorial Des de Ja

Este es el número diez de la revista Des de ja. Si nos paramos a pensar, parece algo milagroso. Bueno, quizás exageramos, pero es cierto que muy pocas personas imaginarían en 2018, cuando presentamos el primer número de Des de ja, que hoy, en 2025, estaríamos presentando el número diez.

No deja de ser sorprendente, incluso para nosotras mismas, haber llegado hasta aquí. Y no sólo por una cuestión de cantidades, sino también de calidades. Des de ja ha crecido y mejorado en estos diez números. No es una publicación de diez, lo sabemos, pero nos hemos esforzado para mejorarla en cada número, y se nota, sí, podemos creérnoslo.

Lo mejor de todo es que el espíritu y la finalidad de la revista sigue siendo el mismo: una revista hecha con amor por los y las vecinas de la Florida –y ahora, de todo Hospitalet y más allá– con el objetivo de contar lo que pasa y lo que nos pasa desde aquí, desde el barrio. Contarnos para que no nos cuenten. Explicar lo que vemos y vivimos aquí y en el mundo desde el barrio para que otras personas no nos impongan una explicación parcial e interesada desde otros lugares.

En estos seis años han pasado muchas cosas, en el barrio y en el mundo. Muchas de ellas son preocupantes, en especial el auge de discursos y actitudes reaccionarias que no hacen sino dar carta blanca a la opresión, la discriminación y la exclusión de unas personas cuya vida se considera menos valiosa que la de otras.

Revertir esta tendencia pasa, inevitablemente, por juntarnos, explicarnos el mundo las unas a las otras y organizarnos. Desde la divergencia, el disenso e incluso desde el conflicto. El conflicto tiene muy mala prensa y, sin embargo es imprescindible, sin conflicto las historias no avanzan, su trama se queda estancada. Lo que pasa es que suele asociarse el conflicto con la violencia porque, desgraciadamente, los seres humanos recurrimos una y otra vez a ella para resolver los conflictos. Suena cándido al escribirlo, pero no menos cierto es que disponemos de otras herramientas para dirimir los conflictos, como la palabra, por ejemplo. Esta revista está hecha de palabras, entre otras cosas.

Una de las cosas más emocionantes de publicar este número diez de la revista es tener la certeza de que no es una revista de diez. En estos años también han pasado y hemos construido cosas buenas, en el barrio y en el mundo, y a veces –recientemente hacíamos autocrítica sobre esto mismo– no hemos sabido contarlas, hacerlas más visibles. Esto es algo que podemos mejorar. Y precisamente, esa certeza de que podemos hacerlo mejor, o de manera distinta, según convenga o según nos plazca también, nos causa una sensación alegre, una sensación que resulta de la convicción profunda de que tenemos el poder de hacer las cosas de otra manera, de que hemos tomado ese poder. Porque el poder no se da ni se quita, el poder, también el poder de contar, se toma, desde aquí y desde ya.

Manuel Orantes

Medallista olímpic i veí de La Florida

Julia Portal i Pep Balaguer

Un matí assolellat de finals de setembre vam sortir del barri de La Florida direcció Sarrià-Sant Gervasi, al Club Esportiu Bonasport. És una ruta que no fem gaire sovint, però és que anàvem a visitar l'extennista i medallista olímpic Manuel Orantes.

Orantes, que va néixer a Granada el 1946, va arribar al Hoyo –un conjunt de barraques del barri del Carmel– quan només tenia dos anys. Allà, comptaven amb algunes cases construïdes pels veïns i un tros de terra on jugaven a futbol. Per aconseguir aigua, havien de baixar a una font que hi havia sota un turó. Tot i així, Orantes recorda aquells dies amb afecte i assegura que la seva infància al Hoyo va modelar el seu caràcter i el seu amor per l'esport.

El seu acostament al tennis es va produir quan va començar a treballar com a aplegapilotes al Club Tennis de La Salut, on guanyava vuit pessetes l'hora. «Va ser gràcies a uns amics del barri que ja hi treballaven», explica. A l'època, el tennis no era un esport popular a Espanya. «La revolució va arribar amb l'èxit de Manuel Santana. Es va començar a parlar més del tennis quan jo tenia 10 o 11 anys». En aquella època, Orantes va viure durant uns cinc anys amb el seu oncle a La Florida. Sobre el barri ens diu que no li semblava particularment dolent, al contrari, que com venien de les barraques allò els semblava força millor. Recorda la seva rutina diària: caminada pel carrer Renclusa fins a una combinació d'autobusos i metres, el trajecte fins al Parc Güell, on s'entrenava i treballava dia sí dia també...

Avui continua sent el segon jugador de la història de l'ATP amb més partits guanyats sobre terra batuda

Tot i el seu èxit, la humilitat ha estat una constant a la seva vida. Avui dia, continua sent el segon jugador de la història de l'ATP amb més partits guanyats sobre terra batuda, només superat per Guillermo Vilas i per davant de Rafael Nadal. Encara que comparteix estadístiques sobre la seva carrera, aclareix que alguns números són inexactes, ja que molts partits no es comptabilitzaven abans del 1973, quan el tennis va començar a ser transmès per televisió i molts tennistes van guanyar popularitat. També Orantes, que amb 24 anys ja era una figura molt popular a les pistes, encara que no tant com Santana. Pel que fa a ell, recorda les diferències en el reconeixement i el tracte. Per exemple, després d'un partit de la Copa Davis, a tots dos tennistes els van proposar un homenatge. El de Santana va comptar amb la presència del Rei, els mitjans de comunicació i una gran afluència de públic. Tres anys després, i quan li tocava a Orantes ser homenatjat, ningú no va anar a la cita. «M'han tractat malament i m'han utilitzat quan els ha convingut», reflexiona. També assegura que la seva sinceritat sobre les injustícies i el poc control que podien exercir sobre ell li va portar problemes.

Amb la idea de protegir-se d'aquestes relacions tòxiques i professionalitzar-ne l'àmbit, van constituir l'Associació de Tennistes Professionals (ATP). Sobre l'Associació, Orantes ens explica que també es va convertir en un refugi per protegir els drets dels jugadors i organitzar-se de manera col·lectiva: «En el primer torneig que

La seva infància al Carmel va modelar el seu caràcter i el seu amor per l'esport

es jugava, un tennista iugoslau va contactar amb nosaltres perquè des del seu país d'origen se li va prohibir jugar professionalment arreu del món durant dos anys. Vam considerar la mesura injusta i vam comunicar a la federació que, si no permetien que el jugador competís, nosaltres tampoc participaríem.»

Tot i les traves, el seu interès pel tennis no ha disminuït. Continua jugant i gaudint de l'ensenyament, involucrant-se en l'aprenentatge dels més joves. De fet, quan es va jubilar al 1984, va començar a implicar-se al Club Esportiu Bonasport i va construir una escola per ensenyar xavals d'entre 4 i 16 anys, on segueix compartint la seva tècnica, energia i, sobretot, humilitat.

(Per aprofundir en la figura de Miquel Orantes, us recomanem el llibre *Orantes. De la barraca al podio* de Félix Sentmenat.)

¡Toma castaña!

Text: Irene Pintor | Foto: Estela Alais

El passat 31 d'octubre es va celebrar la castanyada al barri de la Florida. Aquesta va tenir una pretensió reivindicativa, com és de costum a la nostra associació de veïnes. Aquest any, en comptes d'anar a la Plaça dels Blocs, vam estar a l'Avinguda Catalunya, a l'extrem més proper al Parc de les Planes. Sabeu on és, oi?

Situar-nos allà no va ser un fet atzaròs, sino que va estar mediat a través de la importància que li donem les veïnes a poder habitar el barri -com a habitants que som d'aquest. Normalment, el dia que reivindiquem la importància de poder ser i estar al carrer és el Parking day. És un dia especialment dedicat a posar el focus en les persones i el medi ambient, deixant de costat el cotxe-centrisme. És per reivindicar poder tenir espais al carrer que permetin la presència i convivència de les persones. Aquest any, però, el dia que s'anava a celebrar les condicions meteorològiques ens ho van impedir, i vam decidir doncs ajuntar-ho amb la Castanyada. Semblava una bona i divertida idea. La intenció estava clara: menys cotxes, menys motos, menys camions; més persones, més animals, més vida. Al final, quasi tota la nostra presència es redueix a fer accions que permetin la vida.

En aquesta diada vam comptar amb moltes i diverses entitats i associacions que van organitzar diferents tallers o accions durant el dia –des de les 12 fins a les 19 hores, aproximadament–. Entre aquestes, trobem: La Florida es Planta; Altaveu Jove; AMRA; el Comitè L'Hospitalet amb Palestina; la Plataforma contra l'especulació immobiliària i la massificació; etc. Encara més, al migdia, es va organitzar una paella popular per a tothom que volgués dinar en comunitat; i durant la tarda es van repartir castanyes i moniatos boníssims per tothom qui volgués. Per últim, per fer la cloenda de la jornada, vam gaudir de música per a ballar amb les veïnes fins que va començar a ploure.

Va ser un dia molt divertit, vam passar una bona estona juntes, vam ballar, vam estar al carrer, vam menjar, vam aprendre i, sobretot, vam gaudir.

La intenció estava clara: menys cotxes, menys motos, menys camions; més persones, més animals, més vida

El verano se alarga y la agradable temperatura de esta tarde de domingo, de principios de otoño, invita a salir de casa y callejear. La Avenida Primavera está muy concurrida. Podría caminar por el lateral, más despejado, pero decido zigzaguear entre la gente.

Un barrio para habitar

Sole Pérez

Entre los maceteros de madera, donde sobreviven pequeños olivos, unos chavales juegan a fútbol. Sin más espacio donde jugar, la señal de prohibido jugar a pelota, se hace invisible para ellos.

Dentro del corralito, que separa los juegos de los más pequeños de la zona de adultos, niñas y niños corretean, se persiguen y disputan por subir a los columpios, balancines, ruedas giratorias, muelles y toboganes envueltos en risas, gritos y algún lloro. Madres y padres en actitud paciente, y diría que resignada, observan a sus retoños, el móvil y de reojo, el reloj.

Una familia rodeada de invitados celebra una fiesta de cumpleaños. Han traído sillas y mesas, globos, comida y bebida. Suena música caribeña mientras cantan el cumpleaños feliz. Casi al lado, un grupo de mujeres, algunas sentadas en un banco y otras de pie, conversan y gesticulan animadamente mientras vigilan a sus hijos e hijas.

Las puertas de la parroquia, abiertas de par en par, dejan escapar acordes de música sacra. Feligreses y feligresas vestidos para la ocasión se adentran, no sin antes sortear la valla de alambre que rodea el acceso. En los escalones, grupos diversos de jóvenes charlan y esperan mientras unas chicas ensayan bailes con ritmos latinos.

En mi caminar por la avenida me cruzo con una familia de Pakistán, de India, tal vez. El señor lleva un kameez de color gris, impoluto; le acompañan tres mujeres, todas con saris de vivos colores. Las dos más jóvenes, entre sonrisas cómplices, tararean una canción que recuerda el baile de una película versión Bollywood.

Jubilados y jubiladas comparten banco y conversación mientras dejan pasar la tarde.

Un ambiente bullicioso, heterogéneo, ruidoso y festivo ocupando un espacio público reducido en un barrio sin espacios

Un ambiente bullicioso, heterogéneo, ruidoso y festivo ocupando un espacio público reducido en un barrio sin espacios.

Muchas de las personas con las que me voy encontrando son de otros países. Se agrupan por razones identitarias o por su lugar de origen. Si pones atención no es difícil saber de dónde proceden; sus vestidos, su idioma, el color de la tez o su música nos orientan.

Me siento confusa. ¡Cómo ha cambiado el barrio!, me digo, mientras recuerdo que hace cuarenta y seis años también yo era una recién llegada.

Andaluces, murcianas, extremeñas, gallegos... llegamos a este barrio a medio hacer en busca de un trabajo que nos permitiera una vida más digna. Compartimos pisos, alquilamos habitaciones, limpiamos casas, nos juntamos con los del mismo pueblo, con las de la misma aldea, porque nos hacía sentir menos solas.

Fuimos obreros y obreras, abrimos bares y tiendas con productos y sabores que añorábamos. Trajimos con nosotros acentos diferentes, cantes, bailes y tradiciones a una tierra con su propia historia y su propia lengua, donde gran parte de la sociedad nos acogió como iguales y otra nos miró con recelo. Por desconocimiento, por diferentes.

Y nos agrupamos en movimientos vecinales para reivindicar equipamientos, servicios públicos y mejoras sociales.

Me digo que sí, que hoy somos más y más diversos, compartiendo un barrio, la Florida, densamente poblado, con precariedad laboral, problemas de vivienda y escaso espacio público y todo ello genera tensiones.

También me digo que, igual que entonces, avanzaremos como comunidad, como colectividad, si nos reconocemos como vecinos y vecinas y nos organizamos para construir juntas alternativas, al tiempo que exigimos a instituciones, administraciones y organismos públicos que se impliquen y afanen con nosotras en buscar soluciones de presente y de futuro, en poner los medios y recursos sociales, urbanísticos, medioambientales y habitacionales necesarios para que la Florida no solo sea un espacio donde sobrevivir sino un lugar para convivir, un barrio para habitar.

Avanzaremos como comunidad, como colectividad, si nos reconocemos como vecinos y vecinas y nos organizamos para construir juntas alternativas

Soles no podem, juntes sí

Neix Les Juntes, una experiència pionera d'habitatge cooperatiu dispers a la Florida

Text: LaFundició | Il·lustració: Aitana Giráldez

Les Juntes no és una cooperativa d'habitatge com les que coneixes o com les que et pots imaginar, si és que n'imagines. Les Juntes és una cooperativa d'habitatge dispers al barri de La Florida. Això significa que els pisos que formen part de la cooperativa estan a diferents llocs del barri, no en un mateix edifici.

Però Les Juntes és una cooperativa d'habitatge diferent per moltes altres raons. Les sòcies són veïnes de la Florida que s'han autoorganitzat per viure de manera digna al seu barri. Un dels principals objectius de Les Juntes és poder adquirir habitatges traient-los del mercat privat per blindar-los a l'especulació, reformar-los i que esdevinguin propietat col·lectiva perquè les sòcies es puguin quedar al barri.

Les Juntes està impulsada per la cooperativa cultural LaFundició i la Fundació La Dinamo amb el suport de la cooperativa d'arquitectura Lacol i el finançament de la cooperativa de serveis financers ètics i solidaris Coop57. Alhora compta amb la col·laboració, el suport i la complicitat de la comunalitat urbana de la Florida –La Florida s'aveïna–, l'Associació de Veïnes i Veïns de la Florida i la cooperativa de consum Keras Buti, així com amb un impuls econòmic inicial del Departament d'Empresa i Treball de la Generalitat de Catalunya a través de la seva línia de subvenció a projectes singulars d'economia social.

Extreure del mercat especulatiu habitatges privats per cooperativitzar-los

A la Florida, com no ens cansem de dir, un dels barris més densament poblats d'Europa, amb un parc d'habitatge deteriorat i sotmès a l'especulació immobiliària, l'habitatge és una de les majors preocupacions de les veïnes. Amb Les Juntes es vol extreure del mercat especulatiu habitatges privats per cooperativitzar-los i col·lectivitzar la propietat del sòl mitjançant la figura del sòl comunitari.

Aquesta figura del sòl comunitari s'inspira en les *Community Land Trust* (CLT), un model de propietat col·lectiva estès als EUA des dels anys 60 i el Regne Unit, que també podem trobar a ciutats europees com Brussel·les, Lille, Paris, Amsterdam... i que també s'està implementant a l'índia o a països de l'Àfrica com Kenya. Aquestes CLT tenen per objectiu la custòdia del territori a través d'estructures de governança compartides entre les comunitats dels barris i municipis, administracions i entitats del territori. En el cas de Les Juntes, aquesta nova estructura de governança compartida serà propietària dels habitatges per evitar-ne la mercantilització, i en cedirà l'usdefruit a les sòcies de la cooperativa Les Juntes, per un període de llarga durada. És a dir, les sòcies de la cooperativa podran viure als pisos, el que se'n diu usdefruit, pagant un cànon assequible.

Les Juntes compta ja amb cinc habitatges.

Més que una cooperativa d'habitatge

En última instància, aquesta iniciativa vol contribuir a un projecte de barri cooperatiu que parteix dels entramats comunitaris de la Florida per a satisfer col·lectivament necessitats humanes bàsiques com la cultura, l'alimentació o l'habitatge.

Un barri cooperatiu per satisfer col·lectivament necessitats humanes bàsiques com la cultura, l'alimentació o l'habitatge

Aquesta idea d'un barri cooperatiu es fonamenta en dos pilars: produir i tenir cura de béns comuns urbans i fomentar una cultura comunal vinculada a la seva gestió i ús. Per això parteix dels entramats comunitaris del barri per impulsar més espais d'autoorganització, gestió col·lectiva i cura dels béns comuns, i fomentar aquesta cultura comunal que produeixi eines organitzatives i simbòliques adreçades al sosteniment i cura de la vida. Per tant, queda clar, no parlem només d'habitatge.

Coopera

Per a fer-ho possible i tirar endavant la cooperativa, necessitem recursos i el vostre suport. Ves al nostre web

www.lesjuntes.coop

I escull com cooperar amb Les Juntes. Pots fer-te sòcia col·laboradora, fer una donació o cedir un immoble o comprar títols participatius.

També pots seguir-nos a Instagram (**@lesjuntes**) i fer difusió de la cooperativa amb amigues i conegudes. Ens ajudaria molt!

La teranyina de l'especulació

Neix a l'Hospitalet una nova plataforma veïnal contra l'especulació immobiliària i la massificació turística.

Text: Joan Font | Foto: Plataforma Contra l'Especulació Immobiliària i la Massificació Turística

Dimarts 17 de setembre de 2024 a la biblioteca Josep Janés del barri de Collblanc es va presentar públicament una nova plataforma veïnal que pretén afrontar la problemàtica de la massificació turística a la ciutat, lligada a l'especulació urbanística. La plataforma està centrada als barris de Collblanc i La Torrassa, però de fet interessa al conjunt de l'Hospitalet.

Les realitats punyents que expliquen la creació de la plataforma poden trobar-se, per exemple, entre la comunitat de veïns del carrer Occident 14, al barri de Collblanc, un bloc que està patint l'amenaça d'expulsió dels seus habitatges per convertir l'edifici en habitacions d'ús turístic, el que en diuen *colivings*, aprofitant un buit legal sobre el tema i aprofundint en l'especulació contra el dret a l'habitatge del veïnat que ara encara hi viu.

Al barri de La Torrassa, Marta Ruiz, que representa al veïnat del bloc del carrer Holanda, 36, explica la situació precària en què viuen, amenaçats d'expulsió dels seus habitatges tant punt acaben els seus contractes, entre el 2024 i el 2026, per habilitar també habitacions turístiques.

En tots dos casos es queixen de la inexistència de cap mena de suport per part de les administracions públiques, tant de la Generalitat com, especialment de l'Ajuntament. Ara mateix a l'Hospitalet hi ha una llista d'espera de més de tretze mil persones que busquen accedir a un pis de lloguer.

Conscients de la necessitat de fer front a la crisi habitacional

Des de l'associació veïnal de Collblanc i La Torrassa són conscients de la necessitat de fer front a la crisi habitacional que s'està patint en els seus barris, i per extensió en tota la ciutat, davant la completa inacció de les administracions que no fan res per alleujar la pressió de la massificació turística que es pateix a l'Hospitalet. Creuen, amb raó, que tot plegat no es podrà resoldre sense una mobilització veïnal. En aquest sentit el 28 de setembre es va fer un esdeveniment públic en la plaça del Mercat de Collblanc per presentar la plataforma al veïnat.

Més enllà d'aquest acte públic, que va comptar amb una àmplia participació de veïnes i veïns del barri i de la ciutat, la plataforma va aconseguir poder disposar de paraula en el Ple Municipal del 26 d'octubre. L'actual reglament de participació limita la possibilitat de paraula en els plens a cinc minuts, després d'haver aconseguit que una entitat oficialment reconeguda ho sol·licités. Això va significar només dos minuts i mig de temps a cada comunitat per poder exposar davant del consistori la seva situació i les seves reivindicacions.

Més recentment, al desembre hi ha hagut incendis en locals o baixos transformats en infrahabitatges, com va ser el cas del carrer Mestre Carbó, 5, del barri de Santa Eulàlia, on hi vivien almenys dues famílies, o en un

entresol al carrer Miraflores de La Florida o al carrer Sauri del Centre.

Apareixen arreu habitacions o pisos turístics, disfressats en molts casos de lloguers de temporada

Aquesta realitat no fa altra cosa que posar tràgicament de manifest la crisi d'habitatges que es pateix a l'Hospitalet, així com l'especulació que envolta als barris com una teranyina. La proliferació d'habitatges turístics que s'estén com una taca d'oli des del nord, aprofitant l'arribada de la línia 9 del metro i la proximitat a Les Corts, o des de la Granvia, al sud, aprofitant la presència de la Fira. Creixen els hotels, les residències d'estudiants, sobretot a Collblanc o a Bellvitge i, com bolets, apareixen arreu habitacions o pisos turístics, disfressats en molts casos de lloguers de temporada.

Després de l'aparició de la Plataforma Contra l'Especulació Immobiliària i la Massificació Turística, s'ha anunciat un acord entre el PSC i els Comuns d'establir una Moratòria a noves llicències d'habitatges turístics per un any, a partir del primer de gener de 2025.

Seria bo que aquesta moratòria s'ampliés en el temps i, encara millor que aturés la construcció de noves places hoteleres a la ciutat, com la construcció prevista d'un aparthotel a la cruïlla del carrer Martí i Julià i a la carretera de Collblanc. En tot cas, la plataforma ciutadana seguirà mobilitzant-se. Podeu seguir-la a la xarxa X (*@ceimtlh*) o posar-vos en contacte al correu *ceimt.lh@gmail.com*.

Principals punts del manifest

- Que el govern municipal estableixi una moratòria de llicències d'establiments d'ús turístic que impliqui l'elaboració d'un pla dins el marc del Decret Llei 3/2023.
- Que, tal i com s'ha fet en altres ciutats i també en aplicació del Decret llei 3/2023, en el període de 5 anys es revoquin totes les llicències d'habitatges d'ús turístic atorgades fins al moment a la ciutat.
- Que el govern municipal estableixi un protocol de control de pisos de lloguer temporal, per a garantir la no modificació de la seva estructura, l'augment del nombre d'habitacions o la desaparició d'espais d'ús compartit. I garantir que no se'n fa un ús fraudulent com a habitacions d'ús turístic.
- Que l'Ajuntament de l'Hospitalet incrementi el nombre d'inspectors per revisar i actuar davant de possibles casos fraudulents de pisos i habitacions d'ús turístics.
- Que l'Ajuntament de l'Hospitalet s'impliqui en els casos d'expulsió de veïns i veïnes, com són el cas d'Occident 14 i Holanda 36, mediant amb les parts, i acompanyant els veïns.
- Que l'Ajuntament de l'Hospitalet sol·liciti als governs català i espanyol, l'aprovació definitiva d'un decret que reguli els arrendaments temporals i el lloguer d'habitacions en zones declarades de mercat tensionat.
- Que s'estableixi a l'Hospitalet la mateixa fiscalitat sobre les activitats turístiques que a Barcelona.
- Que l'Ajuntament faci una política d'habitatge amb l'objectiu d'incrementar el parc públic d'habitatges de lloguer accessible.

Entitats impulsores de la plataforma i signants del manifest

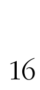
AAVV Collblanc-La Torrassa, Comunitats de veïns del carrers Holanda 36 i Occident 14, Associació Som Santa Eulàlia, Espai de Ciutadania, Sindicat de Llogateres, AVIV La Florida, Associació Altaveu Jove, Associació Castell de Bellvís, Centre d'Estudis de l'Hospitalet, Coordinadora d'AMPES, Foment de la Informació Crítica, CCOO, UGT, CNT.

Amb el suport de Esquerra Republicana de l'Hospitalet, En Comú Podem l'Hospitalet, EUiA l'Hospitalet i Alternativa d'Esquerres de l'Hospitalet

Els altres veïns: sensellarisme a l'Hospitalet

Text: Pedro Luna | Il·lustració: María Martí Teixidor

La nit del 20 al 21 de novembre de 2024 es va fer un recompte de les persones sense llar a l'Hospitalet. No és el primer cop que es fa a la ciutat, de fet als anys 2021 i 2023 ja es van realitzar recomptes similars. La particularitat d'aquest últim és que va ser impulsat pel mateix Ajuntament de l'Hospitalet en col·laboració amb la Cooperativa Suara i la Guàrdia Urbana.

Hi ha la necessitat de comptar amb una xarxa de residències i albergs per atendre a les persones que es troben en situació de sensellarisme

Al recompte es van comptabilitzar un total de 100 persones dormint al carrer, ja fos a la intempèrie o a l'interior de vehicles. A aquest centenar es van afegir les 42 persones que van passar aquella nit a l'alberg d'estada limitada Els Alps. És a dir, prop d'un centenar i mig de persones sobreviuen cada dia al carrer segons el resultat d'aquest estudi.

Dèiem que anteriorment ja s'havien dut a terme recomptes de la situació del sensellarisme a la nostra ciutat. Però, abans de tot, potser hauríem de matisar la diferència entre els sense llar i els sense sostre. La primera fa referència a persones que viuen sota sostre a l'aixopluc de les inclemències del temps, dormint, per exemple, a vehicles o naus industrials abandonades. La segona es refereix a les persones que directament pernocten al carrer sense cap sostre que els protegeixi. El sensellarisme engloba aquestes dues realitats i per aquest motiu quan es realitza un recompte s'hi inclouen també a les persones que malgrat no dormir literalment al carrer tampoc disposen d'un habitatge, ja sigui més digne o més precari, per viure. I val a dir que aquesta última realitat està molt més invisibilitzada i que molt sovint és molt més difícil d'anomenar.

El 19 de maig de 2021 es va organitzar la primera acció a l'Hospitalet per tal de quantificar aquesta realitat social. La iniciativa va ser impulsada per una sèrie d'entitats com la Fundació La Vinya, Càritas, la Creu Roja i algunes parròquies de la ciutat. El recompte es va dur a terme amb la participació d'uns 170 voluntaris i es van poder localitzar 92 persones dormint al carrer, 30 d'elles en vehicles. Però com ja hem assenyalat, aquests recomptes se centren fonamentalment en els casos de persones que pernocten al carrer perquè són més visibles. Podríem parlar de les famílies que malviuen en fàbriques o tallers gairebé en ruïnes. Va ser el cas del centenar de persones que van ser desallotjades d'una nau industrial de l'Avinguda Vilafranca del barri de Sant Josep al novembre de 2021 i que pocs dies després es van instal·lar als porxos de l'Avinguda Vilafranca on actualment hi ha el nou ambulatori de La Florida.

Al maig de 2023 es va fer un altre recompte de nou impulsat per la Fundació La Vinya. En aquest cas es van comptabilitzar un total de 163 persones al carrer, és a dir, 71 persones més que en el recompte de 2021, fet que posava de manifest que cada cop hi havia més persones dormint al carrer a l'Hospitalet. En tot cas, i més enllà de les xifres, tant al recompte

Persones que sobreviuen als carrers del municipi s'han de traslladar a Barcelona per rebre un àpat diari o poder dutxar-se

Calen més recursos i una major capacitat de resposta orientats a l'assistència i acompanyament de les persones que pateixen el sensellarisme

de 2021 com al de 2023 es va evidenciar una de les gran mancances socials que patim com a ciutat: la necessitat de comptar amb una xarxa de residències i albergs per atendre a les persones que es troben en situació de sensellarisme. Recordem que actualment a la ciutat només comptem amb el centre residencial d'estada limitada Els Alps i que aquest no arriba a cobrir totes les necessitats, moltes d'elles essencials, fins al punt que persones que sobreviuen als carrers del municipi s'han de traslladar a Barcelona per rebre un àpat diari o poder dutxar-se.

L'Ajuntament de l'Hospitalet està treballant en l'elaboració d'un Pla local d'abordatge del sensellarisme. En aquest sentit s'ha de situar la finalitat del recompte que es va fer el passat mes de novembre. Conèixer la realitat del sensellarisme de primera mà per tal de fer una diagnosi més acurada és sens dubte un bon punt de partida. Però, tanmateix, s'hauria d'entendre que les diagnosis es fan per oferir solucions i respostes al problema. Celebrem que des de l'Ajuntament es vulgui fer aquest Pla local perquè era una necessitat i una assignatura pendent des de fa molt anys i que cap dels mandats anteriors havia atès. Ara bé, si tot es redueix a un marc teòric i estadístic no servirà per capgirar la situació en el terreny pràctic. Calen més recursos i una major capacitat de resposta orientats a l'assistència i acompanyament de les persones que pateixen el sensellarisme. Parlem, òbviament, de millorar l'atenció i per tant de dotar de més infraestructura i personal a la residència Els Alps.

Perquè no s'entén que la nostra ciutat amb gairebé 300.000 habitants i més d'un centenar de persones dormint al carrer estigui per sota respecte a altres municipis del voltant pel que fa a l'assistència i acolliment de les persones sense llar. Per exemple, Santa Coloma de Gramenet amb una població de 120.000 habitants té tres menjadors socials i Sant Adrià de Besòs amb 38.000 habitants té dos menjadors socials. A l'Hospitalet tenim la residència Els Alps que no dóna abast per gestionar una realitat que els supera i que va en augment. És cert que s'han realitzat algunes reformes d'ampliació de la residència Els Alps per tal de donar un millor servei però seguim amb un xarxa d'atenció al sensellarisme molt insuficient a la ciutat.

Fer un pla d'actuació per atendre les persones que es troben sense llar quan al mateix temps s'està vulnerant el dret al padró és com començar a construir una casa per la teulada

El 23 de novembre es va celebrar el Dia Europeu de les Persones sense Llar. A la Plaça del Repartidor de l'Hospitalet es va fer una concentració per demanar a les administracions més implicació, no només en matèria d'allotjament i serveis sinó també en relació a drets fonamentals com el dret a l'empadronament que es segueix vulnerant al municipi tal i com ha denunciat de manera reiterada la Xarxa d'Entitats pel Padró de Catalunya formada per una sèrie d'entitats com Amnistia Internacional, Coordinadora Obrim Fronteres, Fundació FICAT, CONFAVC, ECAS, Observatori DESCA, FEDAIA o Lafede.cat. Per tant, si l'Ajuntament de l'Hospitalet pretén elaborar un Pla Local d'abordatge del sensellarisme el primer que hauria de fer és respectar drets tan bàsics com és el de l'empadronament per garantir una millor capacitat de resposta vers el sensellarisme. Perquè voler fer un pla d'actuació per atendre les persones que es troben sense llar quan al mateix temps s'està vulnerant al dret al padró és com començar a construir una casa per la teulada. Mentrestant, des de les entitats i el teixit associatiu de la ciutat seguirem vigilants de les actuacions de l'Ajuntament pel que fa a les persones sense llar que no deixen de ser també els nostres veïns i veïnes.

Cap persona dormint al carrer!

Text i fotos: Equip de carrer, Fundació La Vinya

La nit del 30 al 31 de maig del 2023 es va fer el segon recompte de persones que viuen en situació de sense llar a la ciutat de l'Hospitalet. El resultat va ser que aquella nit vam comptabilitzar 163 persones dormint al ras o en cotxes i furgonetes. Aquest recompte va ser organitzat per Cáritas, Creu Roja, parròquies de l'Hospitalet i la Fundació La Vinya. Hi van participar 145 persones voluntàries.

Aquest tipus de recomptes es realitzen a altres ciutats de l'entorn proper i en l'àmbit europeu amb la intenció de visibilitzar aquesta situació de precarietat i injustícia social i aconseguir dignificar les seves condicions de vida.

Al primer recompte realitzat la nit del 19 al 20 de maig del 2021 el nombre de persones que dormien al carrer eren 92 el que indica un increment molt considerable d'aquesta realitat. A més en els últims anys detectem que moltes d'aquestes persones són més joves.

Volem que aquesta realitat canviï i l'única i millor manera és aconseguir que cap persona dormi al carrer

Volem que aquesta realitat canviï i l'única i millor manera és aconseguir que cap persona dormi al carrer. Per això les propostes que reivindiquem i per les quals lluitem són:

1. Garantir el dret a l'habitatge per a tothom, incloses les persones que viuen al carrer.
2. Empadronar a la ciutat a totes les persones

Nombre de persones sense llar per districtes

Districte I (Centre, Sant Feliu i Sant Josep)	55
Districte II (la Torrassa i Collblanc)	14
Districte III (Santa Eulàlia i Gran via Sud)	29
Districte IV (la Florida i les Planes)	16
Districte V (Can Serra i Pubilla Casas)	19
Districte VI (el Gornal i Bellvitge)	30

que viuen al carrer per assegurar que tinguin accés als serveis sanitaris i socials.

3. Obrir l'accés a la Mesa d'emergències.
4. Garantir àpats calents, consignes, bugaderia i dutxes a les persones que viuen al carrer i obrir espais diürns de descans a tota la ciutat.
5. Obrir espais petits de baixa exigència a diferents barris de la ciutat i facilitar l'accés al centre d'estada limitada (alberg)
6. Sensibilitzar als serveis de seguretat i neteja municipals per tal que respectin els espais i les pertinences de les persones que viuen al carrer.

Equip de carrer

A la Fundació La Vinya, acollim, atenem i acompanyem infants, joves i adults, preferentment dels barris de Bellvitge i el Gornal –amb especial atenció a les més desafavorides– en el seu camí cap a una vida lliure i digna.

Realitzem accions educatives, solidàries i de denúncia amb esperit de servei voluntari. L'objectiu és transformar la realitat social dels nostres barris, participant així de l'esperança d'un món més just.

Partim dels valors cristians que són referència i ens serveixen per discernir les grans opcions i les petites decisions del dia a dia i garanteixen la independència de la nostra acció: justícia social, dignitat personal, compromís, austeritat, voluntariat i treball en xarxa.

L'abril del 2019, ara fa cinc anys, es va constituir un equip per acompanyar a les persones que viuen al carrer amb els següents objectius:

Objectius

- Conèixer les situacions de les persones que viuen sense llar als barris de Bellvitge i el Gornal.
- Acompanyar, orientar i ajudar les persones que es troben en aquesta situació als nostres barris, respectant la seva voluntat i el seu procés, en el seu camí per a sortir del carrer.
- Conèixer la realitat del sensellarisme a l'Hospitalet (en coordinació amb altres persones i entitats).
- Sensibilitzar al veïnatge. Fer-ho visible.
- Formar-nos en aquest tema. Estar al dia d'experiències, recursos, etc.
- Fer xarxa amb altres grups similars.
- Implicar l'administració pública.

Conèixer els recursos existents. Exigir-ne de nous. Generar nous recursos.

En aquests anys hem acompanyat a 80 persones que viuen en situació de sense llar dedicant temps de conversa compartint un cafè, aficions, interessant-nos per la seva salut i la seva situació personal, ajudant-los a fer tràmits legals (padró, targeta sanitària, renovació de DNI o NIE...); informant-los sobre diferents recursos, acompanyant-los a metge, alberg, SIOT, comissaria... orientant-los sobre possibles recursos: serveis socials, hospital, biblioteca... i oferint diferents ajuts: menjar, medicació, roba, mantes, bugaderia...

Som un equip de 12 persones voluntàries i activistes, que ens reunim una vegada cada tres setmanes per a coordinar-nos, compartir experiències sobre l'acompanyament de les persones que viuen al carrer i prendre decisions sobre les accions a fer. Cadascú de nosaltres de manera individual o per parelles acompanyem a una o diverses persones. L'anem a visitar de manera periòdica una o dues vegades per setmana depenent de la nostra disponibilitat i de la situació en la qual es troben.

Durant aquests cinc anys hem comptat sempre amb l'ajuda i l'assessorament desinteressat de la Fundació Arrels que treballa a la ciutat de Barcelona acompanyant a les persones sensellar des de fa més de trenta anys. En tot moment els hem tingut al nostre costat quan hem tingut dubtes o neguits.

Gran part del nostre acompanyament és conversar. Tot comença un dia amb una salutació: «Bon dia», «Bona nit». Saludar és una manera de fer visible la persona. La mirem sense jutjar-la

Gran part del nostre acompanyament és conversar. Tot comença un dia amb una salutació: "Bon dia", "Bona nit" Saludar és una manera de fer visible la persona. La mirem sense jutjar-la i li oferim un somriure. Hi ha persones que potser fa dies que no han parlat amb ningú. Si el primer dia no ens diu res, no ens frustrem. Ho tornem a intentar després d'uns dies. "Com estàs?" Els parlem amb tranquil·litat i respecte, amb distància per no espantar-los i ajupint-nos per tenir la mirada a la mateixa alçada. "Què necessites?" A vegades ens diuen que res, altres que una manta, un entrepà, una trucada... O simplement una conversa. Els preguntem què necessiten i sabem que no ens hem d'angoixar si no podem satisfer el que ens demanin perquè no està a les nostres mans en aquell moment. De vegades, escoltar i oferir companyia és més útil que procurar coses materials.

Per la nostra experiència, hem vist que organitzar un equip de carrer és possible amb voluntat i un petit equip de persones. I és per aquest motiu que volem convidar a altres parròquies i col·lectius de la ciutat de l'Hospitalet a fer-ho. Si us animeu sabeu que podreu comptar amb nosaltres per a tot allò que ens necessiteu. Ara més que mai el treball en cooperació i en xarxa és necessari per poder aconseguir que en un futur cap persona dormi al carrer.

Moltes gràcies!

NADíe
en la
calle

Estigmes

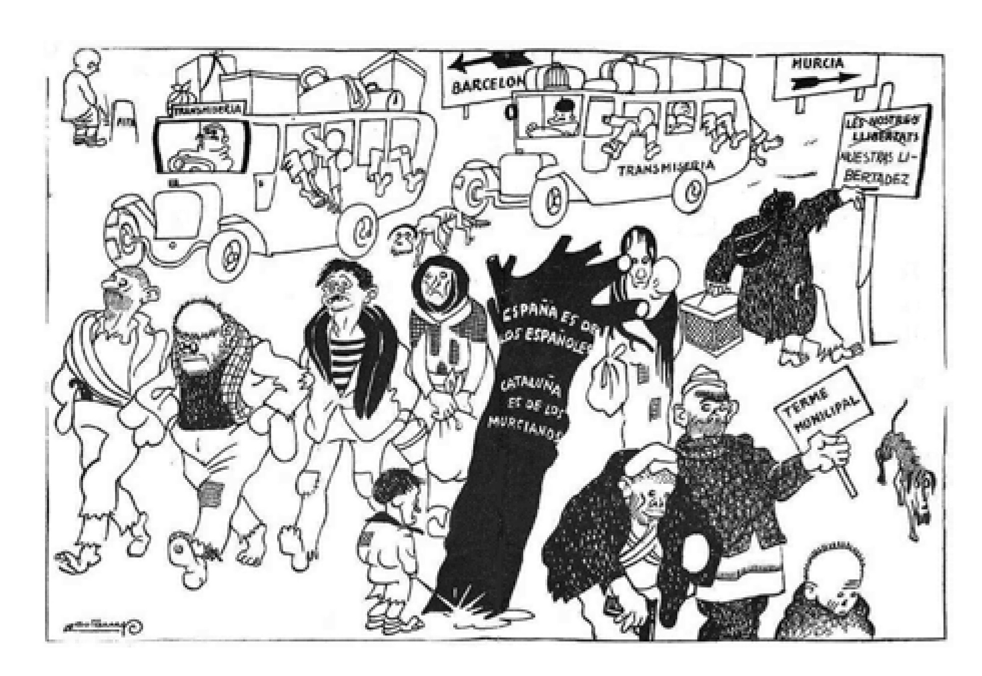
Joan Font

Quan s'ha viscut a La Torrassa és una cosa fàcil entendre com afecta viure en un barri amb estigma. La Torrassa ahir, entre els anys 30 i el primers 70 del segle passat, era un barri estigmatitzat. Avui, en aquest segle, l'estigma circula pels carrers —i els blocs— del que es coneix com La Florida.

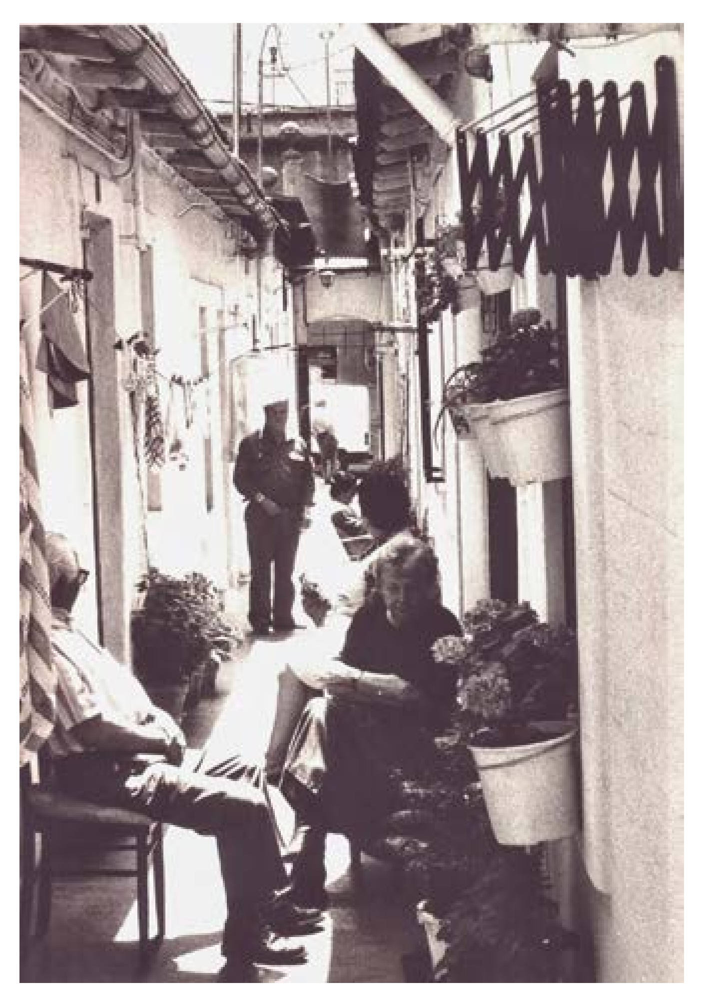

A dalt i a la dreta. Fotos dels passadissos de la Torrassa. La foto de la dreta pertany al fons personal d'Abel López, publicada al bloc veïnal Memòria de barri de la Torrassa i Collblanc impulsat per alumnes del Punt Òmnia JIS-Arrels de l'Hospitalet.

Vinyeta publicada el 17 de gener de 1933 al diari satíric *El be negre*.

En el cas de La Torrassa, un barri aixecat com de la nit al dia, va créixer en el anys 20 del segle XX un 456%, va passar d'uns 300 habitants el 1900 a tenir-ne més de 20.000 el 1930. Un creixement espectacular fet a la base d'una forta immigració. Una immigració, en primer lloc, procedent de la Barcelona obrera, però amb un forta presència de persones arribades del País Valencià, i encara més de Múrcia i d'Almeria, que eren al voltant d'un terç de la població del barri. En total, les persones nascudes fora de Catalunya representaven un 40% dels habitants de barri, mentre que a La Torrassa i Collblanc eren més del 50% del total d'habitants de la ciutat.

En el cas de La Florida i Les Planes, les dades de 2022 expliquen que les persones nascudes a l'estranger representen al voltant del 52% del total de la població censada, majoritàriament vingudes del continent americà.

A l'Hospitalet, segons recull en Joan Camós, en el diari *La Voz de Hospitalet* de febrer del 1929 es podia llegir, referint-se a Collblanc-La Torrassa afirmacions de l'estil: «Hay un foco de infección ciudadana que pasa del 30%. Este 30% es el que estorba y perturba, desmoraliza, ultraja, ensucia, mancha y deshonra la ciudad».

Més encara, l'octubre del 1931, ja en període republicà, la Cambra de la propietat Urbana, i el Gremi de líquids, ultramarins, barbers i carboners de la Ciutat, en una carta, reclamaven una caserna de la Guardia Civil dient coses com que «En la ciudad de Hospitalet puede decirse que existen dos clases de ciudadanos, unos nacidos en ella y que habitan en su mayoría en el Centro de Hospitalet y que debido a su amor a la población es difícil y casi nunca produce ninguna clase de actos que tengan el menos síntoma de anormales y otro contingente de más de 20.000 habitantes que radican en Collblanc–La Torrassa y que en su mayoría no son naturales de esta Ciudad y casi podría decirse ni ciudadanos y que por la causa que fuere, sentimental, política o por pobreza o por espíritu de desobediencia, producen, mejor dicho, ya han producido, actos, hechos, manifestaciones ilícitas y antipatrióticas... que podrían evitarse con la sola presencia de la Guardia Civil».

El menyspreu a persones d'origen immigrant o simplement diferents, continua viu

No seria difícil trobar avui conceptes similars referint-se a la nova immigració o al veïnat d'origen gitano que resideix als barris de Les Planes i La Florida. El menyspreu a persones d'origen immigrant o simplement diferents, continua viu i el veïnat d'aquests barris ho pateix en la seva pròpia pell. En el cas de La Torrassa, encara avui,

un bon nombre del seu veïnat afirma que viu a Collblanc, un barri que pateix molt menys l'estigma de barri problemàtic que continua patint La Torrassa. Encara avui es recorda com, fins als anys 50 i 60 molts dels taxis de Barcelona es negaven a arribar fins La Torrassa, considerant-la una barriada perillosa. Avui corre la brama que algunes empreses de transport es neguen a repartir en alguns sectors de La Florida.

A la Torrassa fins als primers anys 80 no hi havia cap centre escolar públic. I l'educació estava en mans de les escoles parroquials, llavors Santiago Apostol i avui Sant Jaume, gestionades per un rector problemàtic, o en mans d'iniciatives particulars com l'Acadèmia de Cultura, el Montessori o les escoles Pompeya. Entre els infants, un dels seus models era un atracador llegendari conegut com *El Mula*, del que s'explicaven històries moltes vegades inversemblants de les seves gestes fugint de la policia, que es confonien amb els fets del guerriller anarquista Quico Sabater, força popular entre la gent adulta.

Des de dalt de la Plaça Espanyola, al cor del barri, es va poder veure com a partir dels anys 50 anava canviant el paisatge més enllà del Torrent Gornal. Anaven apareixent construccions d'habitatges, substituint camps o bòbiles o talladores de marbre i, una mica més enllà es perfilaven uns blocs, molt similars als que s'havien construït a Collblanc uns anys abans. Aquests nous blocs, per bona part del veïnat de La Torrassa, eren una cosa així com una terra ignota; un substitut de les moltes barraques que existien a la cornisa de Matacavalls o un refugi de persones arribades d'un Somorrostro en vies de desaparició per començar a obrir el passeig marítim de la Barceloneta.

Aquests blocs, per la gent de fora, van representar la imatge del barri de La Florida, i encara ho representen avui, tot i estar al centre del de Les Planes. Els imaginaris moltes vegades suplanten la realitat, així com el mite de l'anarquisme de La Torrassa va tapar el fet que tant l'Ateneu Racionalista, com la seu de les Joventuts Llibertàries estiguessin situats a Collblanc al llarg dels anys 30.

Als anys 60 a la Torrassa va re-

Passadís situat al número 109 de la Ronda de la Torrassa. Foto de l'arxiu personal de Mercedes Vergel publicada al bloc publicada al bloc veïnal Memòria de barri de la Torrassa i Collblanc impulsat per alumnes del Punt Òmnia JIS-Arrels de l'Hospitalet.

cuperar-se una mica la vida associativa. Salvant totes les distàncies, el Club Pimpinela a la plaça Espanyola cobria un paper d'inquietuds culturals, polítiques i socials ben similar al que va significar el Centre Social de La Florida, allà al costat de la parròquia de La Llum. En els dos casos, i gairebé sense relacionar-se, es van obrir a activitats comunitàries que van ajudar a configurar els posteriors moviments veïnals a un i altre cantó del Torrent Gornal.

Superar mites i estigmes no és una tasca fàcil

Superar mites i estigmes no és una tasca fàcil. Uns i altres s'enganxen a la pell de la comunitat i perviuen d'una o altra manera als fets o a les situacions que els podrien haver generat. Avui a La Torrassa la majoria de la població ja no té els seus orígens a Múrcia, Almeria o al País Valencià, i ara poden tenir les seves arrels al centre o al sud d'Amèrica, o al nord o l'oest d'Àfrica, mentre intenten teixir les seves vides i relacions comunitàries en un barri acostumat a l'acolliment. A La Florida i a Les Planes el paisatge resulta molt similar; resta poca memòria del Somorrostro o de les barraques i el veïnat del barri busca recosir-se ajustant les noves realitats existents.

A Collblanc especialment, però també una mica a La Torrassa, l'autèntica invasió no està entre les persones d'origen immigrant. Ara, és l'especulació turística la que mica en mica va deconstruint el barri i les relacions veïnals, mentre Les Planes i La Florida veuen com va acostant-se, tot travessant les vies del ferrocarril, l'especulació urbanística que ja està castigant barris com Sant Josep o Santa Eulàlia. Allà o aquí cal seguir treballant per teixir lligams comunitaris, per tal que la ciutat pugui finalment ser acollidora de veritat sense cap mena d'especulacions.

La Plaça Espanyola en l'actualitat.

A dalt i a la dreta. Fotos dels passadissos de la Torrassa. La foto de la dreta pertany al fons personal d'Abel López, publicada al bloc veïnal Memòria de barri de la Torrassa i Collblanc impulsat per alumnes del Punt Òmnia JIS-Arrels de l'Hospitalet.

CIE i deportacions

La violència institucional de la política migratòria

Mercè Duch
Membre de Tanquem els CIE

Els tractats de Schengen que van donar forma a la Unió Europea entre 1985-1990, pretenien dissenyar un «espai [...] sense fronteres interiors, en el qual es garanteix la lliure circulació de persones». Aquella imatge ideal d'un espai sense fronteres amaga dins seu una realitat perversa: el disseny d'una Europa-fortalesa, amb privilegis per a qui hi ha nascut i plena d'entrebancs, tanques, concertines, discriminacions i prejudicis per als de fora que pretenen accedir-hi.

Quan el racisme i la violència ve de les institucions

Que un veí et miri malament perquè ets negre o que una dona al metro s'agafi fort la bossa quan se li asseu al costat un noi amb pinta de magrebí són situacions de racisme quotidià; quan la situació racista es produeix per part d'algú que té una certa posició de poder respecte a la persona víctima –un funcionari que t'ha de facilitar una gestió o un metge que t'ha de facilitar l'atenció que necessites...– ens trobem davant d'un cas d'abús de funció. Són situacions injustes, discriminatòries i que atempten contra el bon funcionament d'una societat coherent i solidària. Però quan el racisme i la violència són produïdes per les mateixes institucions que tenen la funció i el deure de vetllar pel bé comú, de dissenyar un sistema social per a totes les persones, ens trobem davant d'un racisme molt més greu, perquè es tracta d'un racisme estructural, arrelat en els mateixos fonaments de la societat en què vivim i que afecta directament les condicions de vida d'algunes persones, d'aquelles que no tenen determinats privilegis d'origen –privilegis d'origen que, per cert, la persona no ha escollit–.

La política migratòria de la UE i la Llei d'estrangeria de l'Estat espanyol són exemples clars de racisme institucional, com ho són les identificacions per perfil ètnic, les deportacions forçades o els centres d'internament d'estrangers (CIE).

Què són els CIE?

Els Centres d'Internament d'Estrangers són centres on es retenen les persones migrants que tenen una ordre d'expulsió del país, durant un màxim de 60 dies, mentre es gestiona la seva repatriació –que finalment pot succeir o no–. A l'Estat espanyol n'hi ha set, i un d'ells

es troba a Barcelona, a la zona més inhòspita i allunyada de la mirada ciutadana de la Zona Franca.

Els CIE es presenten legalment com a centres de caràcter administratiu, però només cal veure el CIE per fora per entendre que es tracta d'una estructura carcerària i que moltes persones que hi han estat internades diguin que és pitjor que una presó.

El tancament en els CIE es presenta como una mesura preventiva i excepcional. La realitat ens mostra la seva arbitrarietat i opacitat

El tancament en els CIE es presenta como una mesura preventiva, suposadament excepcional, de cara a facilitar la deportació de persones migrants. La realitat, però, ens mostra l'arbitrarietat i l'opacitat darrere dels internaments en uns centres que en si mateixos ja constitueixen una vulneració dels drets, quan s'hi tanquen persones per la simple falta administrativa de no tenir la documentació en regla, el que col·loquialment diem «no tenir papers».

Per què es diu sovint que un CIE és pitjor que una presó?

Comparem dues situacions: si jo, persona blanca europea, cometo un delicte i la justícia decreta que haig de complir una condemna, si el delicte és lleu és molt possible que no arribi a trepitjar la presó o, si ho faig, sabré el temps que hi estaré tancada, podré gaudir de permisos i beneficis "si em porto bé", podré estudiar o treballar o fer activitats lúdiques. Ni molt menys vull defensar el funcionament de les presons, això mereixeria un altre article, només vull marcar les diferències.

Vegem la situació als CIE: una persona migrant sense papers pot ser aturada pel carrer, identificada i portada davant d'un jutge que decreta el seu internament en un CIE amb l'objectiu de deportar-la. És tancada en un centre gestionat exclusivament per la policia nacional. En un CIE no hi trobarà funcionaris ni psicòlegs, només una atenció mèdica molt deficitària; no hi trobarà traductors i l'únic personal civil que pot ajudar-lo en algunes gestions és el personal de la Creu Roja, que ha signat una clàusula de confidencialitat que li prohibeix parlar de res que succeeixi dins dels murs del centre. A part de l'habitació amb lliteres compartida amb altres persones internes, només pot gaudir d'un pati tancat i d'una sala amb televisió. I tot això amb la incertesa i l'angoixa de no saber si l'endemà o l'altre serà enviat al seu país d'origen o serà alliberat sense explicacions i en la mateixa situació d'irregularitat administrativa en què es trobava en entrar.

Dins del CIE es cometen abusos, maltractaments i es vulneren molts drets, però la justícia i la reparació són molt difícils per diverses raons: l'opacitat, la dificultat per obtenir proves, l'alliberament o deportació precipitada de possibles testimonis, la presumpció per part de fis-

Foto: Pedro Mata | FOTOMOVIMIENTO

cals i jutges de la veracitat de la versió policial... o el simple fet que qui decideix denunciar s'arrisca a la deportació immediata o a nous maltractaments per part de la policia en mans de la qual continuarà estant.

Què és Tanquem els CIE?

Tanquem els CIE és un col·lectiu d'activistes que treballa pel tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers, la fi de les deportacions forçades i l'abolició de la Llei d'Estrangeria i de tot l'entramat jurídic racista i patriarcal. Considerem els CIE com la punta de llança d'una política migratòria violenta i racista, que discrimina les persones pel seu origen i que s'expressa també en les batudes per perfil ètnic, les deportacions forçades i nombroses mesures de violència institucional i racisme quotidià que omplen la vida de les persones migrants de fronteres que són invisibles per a la ciutadania autòctona.

Les nostres accions van encaminades a visibilitzar els CIE i tot l'entramat del sistema de fronteres

Les nostres accions van encaminades a visibilitzar els CIE i tot l'entramat del sistema de fronteres, denunciar les contínues vulneracions de drets que s'hi produeixen, procurar millores en les condicions de vida de les persones internes, investigar i denunciar els mecanismes de deportació, en especial les deportacions exprés –realitzades des de comissaria, en un màxim de 72 hores i sense cap garantia jurídica–, denunciar l'entramat d'interessos econòmics que s'amaga rere el negoci de les deportacions –des de FRONTEX i les companyies de transport a altres empreses de tots els àmbits que hi fan negoci–; aprofundir i ampliar la mirada crítica cap a l'organització social basada en uns principis de "seguretat" i no en les persones i els seus drets fonamentals i donar suport a totes les iniciatives que treballen contra el racisme, el colonialisme i el patriarcat.

Ens amoïna especialment com s'implementarà a Espanya el Pacte Europeu de Migració i Asil (PEMA) aprovat pel Parlament Europeu, que promou un augment de la criminalització i la detenció de migrants a les fronteres i que significa un agreujament del racisme estructural a tota Europa.

Per tot això, demanem a veïns i veïnes, a les institucions i a la ciutadania: No tanquem els ulls, tanquem els CIE!

Contacte

 www.tanquemelscie.cat

Aquest sistema és el que la policia utilitza per deportar forçosament una persona, amb ordre d'expulsió, detenint-la i expulsant-la dins del termini de 72 h que dura una detenció policial. Sovint, la detenció es produeix després d'una trucada o comunicació perquè assisteixis a comissaria "per un assumpte del teu interès" o mitjançant una batuda per perfil ètnic a diversos punts de la ciutat.

Aquestes persones són detingudes i expulsades sense assistència lletrada de cap tipus i sovint sense poder-ho comunicar a familiars o amics. Conduïdes contra la seva voluntat a un vol programat expressament per a un grup nombrós o en vols comercials on, custodiades per la policia i emmanillades, són deportades al seu país d'origen.

L'Estat duu a terme aquest tipus d'operacions en un marc d'absoluta opacitat i gastant milers de recursos humans i econòmics anuals amb dos objectius manifestos: expulsar els veïns i veïnes que no s'han pogut regularitzar, però per damunt de tot, llançar un missatge amenaçador a la resta de població migrant: d'un dia per l'altre pots acabar privat de la teva llibertat, de la teva vida construïda aquí, i ser deportat al teu país pel simple fet de no tenir papers.

Des de la *Campaña estatal por el cierre de los CIE y el fin de las deportaciones* difonem la informació actualitzada sobre les alertes de què tenim notícia en el blog:

 stopdeportacion.wordpress.com

Ajuda'ns a la difusió per Twitter:

 @Stopdeportacion

A través dels hastags

#AlertaVuelo i #StopDeportación

Aprenguem juntes a defensar els nostres drets. Vine a l'Escoleta Jurídica!

Assessories i formacions

Tots els dilluns
de 17.30 a 19.30 h

Centre Municipal
Ana Díaz Rico
Pl. Blocs Florida, 15,
l'Hospitalet
juridic@lafloridasaveina.cat

Organitza:

Amb el suport de

Promou i finança: la Generalitat de Catalunya - Departament d'Empresa i Treball

Todo lo que necesitas saber sobre

Las modificaciones a la ley de extranjería

Norma Véliz
Mujeres Unidas Entre Tierras

A grandes rasgos, el Real Decreto 1155/2024, de 19 de noviembre por el que se aprueba el reglamento de la Ley orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social, parecería mejorar las condiciones de las personas migrantes en situación irregular en el estado español o facilitar la entrada en condiciones de regularidad y de vías seguras.

Sin embargo, en realidad es nuevamente una manera de ver a la población migrante o que arriba al estado español como mano de obra abaratada.

Los artículos 43, 44, 45, 72 nos ponen en desventaja –por decirlo de alguna manera suave– en relación con otros migrantes. ¿A quiénes se busca favorecer con el visado de búsqueda de empleo? ¿Serán las personas empobrecidas de África o de Latinoamérica quienes podrán gozar, en la práctica, de este visado para después de poco tiempo conseguir un trabajo demostrable y tener una residencia y trabajo, por cuenta ajena y propia?

¿Por qué no se mejoran las condiciones de las personas que vienen a trabajar como temporeras? En la práctica, bien sabemos quiénes vienen a España a trabajar como temporeras (mujeres y hombres de Marruecos, Algeria, África negra). ¿Por qué a ellas se les obliga a regresar a su país de origen al cabo de nueve meses? Todo el título V referente a este tema retrata la discriminación. ¿Por qué, por ejemplo, con los mismos beneficiados del visado de búsqueda de empleo o, por ejemplo, a los que vienen con visado de estudios pueden llegar en condiciones de vías seguras, circular por el estado español y Europa, renovar el NIE para seguir estudiando, buscar trabajo, trabajar, sin tener miedo a la devolución después de trabajar en el campo como se obliga a las personas temporeras?

Se han de igualar los derechos de las personas. No se debería tratar a unos de forma discriminatoria, desigual, racista, sabiendo que unos visados y permisos de trabajo están destinados a unos migrantes que respon-

den a unos perfiles que están en el inconsciente/consciente colectivo y de quienes hacen las leyes.

Europa no quiere a migrantes empobrecidos por las mismas injusticias sociales derivadas de la explotación que ejerce el norte global sobre nuestros pueblos.

Queda clarísimo que Europa y España no quieren a personas negras ni árabes, no quieren a migrantes empobrecidos por las mismas injusticias sociales derivadas de la explotación que ejerce el norte global sobre nuestros pueblos.

Miles de personas que han llegado al estado español han sido desplazadas dentro de sus propios países por la violencia, por la explotación de los recursos naturales que hacen empresas extractoras, que deforestan los bosques, acaban con la pesca, con los minerales... pero para estas personas el acceso al asilo está siendo un peregrinaje, una odisea, sobre todo para quienes llegan a las ciudades grandes como Barcelona o Madrid.

Dilatar la regularización es crear más burocracia y aumentar la irregularidad sobrevenida

La opción del arraigo de segunda oportunidad parece ser una tabla de salvación. Sin embargo, ¿por qué esperar a dos años? Las denegaciones de asilo suelen ocurrir en el primer año o año y medio de estar en el estado español. Miles de personas han podido conseguir un empleo en los primeros seis meses de la tarjeta roja o papel blanco, y cuando tienen la autorización para trabajar acceden fácilmente al alta a la seguridad social y a un trabajo en condiciones. Por eso, dilatar la regularización es crear más burocracia y aumentar la irregularidad sobrevenida. Se tendría que reducir a un año la posibilidad de obtener el arraigo de segunda oportunidad.

También los plazos para los demás arraigos son absurdos. ¿A cuenta de qué hemos de pasar en la clandestinidad durante dos o tres años para poder acceder a un arraigo sociolaboral o social? Si podemos acceder antes a la regularización, antes aportamos a la seguridad social. El hecho de aplazar, retrasar, impedir, nos perjudica a todos y en especial a las arcas públicas. El conocido efecto llamada que tiene como argumento la no regularización, es falso. Tenemos miles de personas que llegan por aire, mar o tierra por todas las fronteras no precisamente porque haya buenas condiciones de Extranjería.

En cuanto a la reagrupación familiar, ¿acaso no quieren que podamos vivir en familia? Los requisitos de tener la tarjeta de larga duración para reagrupar a los ascendientes, o los requisitos económicos para poder reagrupar, o el requisito de pasar por un informe de vivienda que además se ha de pagar según lo que disponga para ello cada ayuntamiento, son por lo menos discriminatorios y crueles. ¿Por qué no facilitar la reagrupación promoviendo en primer lugar el poder hacerlo de forma igualitaria para ascendientes, descendientes o parejas? Asimismo, ¿por qué no hay un control sobre las tasas que imponen los ayuntamientos?

Las tasas también son otro gran tema. ¿Quién las regula? ¿Quién determina cuánto cuesta poner unas huellas o hacer una solicitud inicial o una modificación?

La otra gran discriminación es con respecto a los menores no acompañados. ¿Es que aquí no prevalece el derecho del menor? ¿Cuál es la argumentación para permitir, facilitar, promover la deportación a sus países de origen? ¿Por qué la diferencia entre los menores que pueden tener un visado para venir a estudiar versus los menores que huyen de sus países y buscan mejores condiciones de vida? El no proveerles de una documentación y/o facilitar la regularización y con ello posteriormente el acceso a un trabajo, es darle la razón a las ultraderechas que se valen de argumentos racistas y xenófobos que culpan a los menores no acompañados del aumento de la delincuencia en ciudades grandes.

En la Escuelita Jurídica Des dels blocs aprendemos juntas a defender nuestros derechos.

Lo que podemos concluir de las modificaciones al reglamento de Extranjería es que pese a que propone una mejora en los años para el arraigo social (que en esta modificación es arraigo sociolaboral) o una mejora para las mujeres víctimas de violencias machistas o a las víctimas de trata de personas, no se piensa en facilitar la regularización de mujeres trabajadoras del hogar tomando en cuenta la situación de precariedad de las familias contratantes.

Así como tampoco se habla de regularización masiva acogiendo la propuesta de RegularizaciónYa, movimiento formado por organizaciones de personas migrantes y antirracistas que recogió más de 500.000 firmas para conseguir una ILP para la regularización de más de 500.000 personas que están en situación irregular en territorio español. A fecha de hoy, y a pesar de haberse presentado enmiendas en septiembre del 2024, no hay una respuesta por parte del Congreso de los Diputados.

Contra el genocidi a Palestina

També des de l'Hospitalet

L'Hospitalet amb Palestina

Totes les guerres, injustícies i crisis humanitàries arreu del món ens fan patir... La mort, la gana, la por, les violacions ens remouen i qüestionen la humanitat quan ens arriben des de les notícies. Però ser testimonis d'un genocidi retransmès en directe, davant la inacció internacional, amb la impunitat i l'omertà d'un estat que fa un clar abús de poder com ara Israel, genera, encara, molta més impotència, ràbia, dolor...

Aquest va ser l'origen de la creació del Comitè de Solidaritat amb el Poble Palestí de l'Hospitalet de Llobregat, fundat setmanes després del 7 d'octubre de 2023 en resposta a l'escalada de violència i abusos de l'exèrcit israelià contra les palestines. Veïnes i entitats de la ciutat ens negàvem a normalitzar aquesta realitat.

El clam repetit tantes vegades a les manifestacions i actes en suport al poble palestí –«No és una guerra, és un genocidi»– pren més cos i és més real cada dia. És la constatació d'una obvietat: no hi ha dos bàndols enfrontats en igualtat de condicions... Agències de l'ONU com la UNRWA o UNICEF, milers de periodistes, analistes polítics i mitjans de comunicació, nombroses entitats en defensa dels drets humans i fins i tot la Cort Penal Internacional coincideixen en el que està passant: un genocidi, neteja ètnica i crims contra la humanitat. Coincideixen malgrat l'altra guerra, la del relat, que embruta la realitat per confondre aquells que mai han volgut saber més enllà dels grans titulars i de les etiquetes que, des d'Occident, es parapeten en la paraula *terrorisme* per justificar aquests crims contra la població gazatí, cisjordana o libanesa des del 7 d'octubre de 2023. Tot i que aquest genocidi fins i tot començà abans.

Per què és un genocidi?

Amnistia Internacional va publicar recentment l'informe *És com si fóssim infrahumans: El genocidi d'Israel contra la població palestina a Gaza*, que documenta com Israel, com a cruenta resposta als atacs de Hamàs del passat 7 d'octubre de 2023, ha submergit més de 2 milions de persones que viuen a Gaza en un infern de destrucció, de forma continuada i amb absoluta impunitat.

> ***AI assenyala que el govern d'Israel ha comès actes prohibits amb la intenció volguda de destruir la població palestina***

Aquest informe demostra que l'estat d'Israel ha comès actes prohibits per la Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi, amb la intenció volguda de destruir la població palestina. Entre aquests crims es troben: «Matances de membres de la població palestina de Gaza, lesions greus a la seva integritat física o mental i sotmetiment intencional a condicions d'existència que han de culminar amb la seva destrucció física. Mes rere mes, Israel ha

tractat la població palestina de Gaza com un grup infrahumà que no mereix drets humans ni dignitat, demostrant així la seva intenció de causar la seva destrucció física».

Per la seva banda, i per unanimitat, la sala de Qüestions Preliminars del TPI va emetre, el novembre passat, una ordre d'arrest contra el primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, i l'exministre de Defensa Yoav Gallant, a qui s'acusa, a banda de crims de guerra, de privar intencionadament i a consciència la població civil de Gaza d'aliments, aigua, medicaments i subministraments mèdics. Això suposa que, en principi, ambdós, i altres soldats i membres de l'exèrcit israelià, no podran viatjar a almenys 124 països, sota el risc de ser encausats per l'esmentat tribunal internacional.

Què més podem dir quinze mesos després d'aquell 7 d'octubre de 2023?

Costa no sentir-se impotent, costa no tenir la sensació que tot el que es digui ja ha estat dit inútilment; costa trobar la manera de cridar, de denunciar, d'exigir justícia, a mesura que s'acumulen els actes d'extrema violència contra tot un poble; costa ignorar la temptació de mirar cap a una altra banda, perquè mirar de cara i posar-se a la pell de les persones palestines resulta massa dolorós.

Fa mal escoltar les experiències de qui ho viu de prop, de qui cada dia mira amb angoixa les notícies per si entre les cares de les persones mortes i ferides, mostrades impúdicament, reconeix l'amic, la mare, el germà... Fa mal escoltar el recompte de familiars i amics morts de qui ho viu de lluny però se sent tan a prop.

Decep profundament l'actitud de la immensa majoria de governs de no atrevir-se a plantar cara a un govern d'Israel genocida

Fa por veure com la violència desfermada, convenientment finançada i armada pels mateixos països que la jutgen, s'estén per l'Orient Mitjà. Fa por i fàstic veure els mateixos discursos emblanquint personatges que abans eren titllats de terroristes, que abans van ser finançats per desestabilitzar, que abans... I fa por tanta impunitat!

Decep profundament l'actitud de la immensa majoria de governs, massa atemorits, massa compromesos, massa hipotecats, per atrevir-se a plantar cara a un govern d'Israel genocida que continua el seu avanç implacable sobre el territori i la població de Gaza, de Cisjordània, del Líban, de Síria, del Iemen... sense que ningú l'aturi.

Decep profundament que les institucions supranacionals com les Nacions Unides o la Cort Penal Internacional, o les Convencions de Drets Humans, siguin ignorades i menyspreades per les grans potències que són les que marquen el ritme, les que continuen posant els interessos econòmics de les grans corporacions per damunt de les persones.

Aleshores, què?

Aleshores... potser el que cal és una altra manera de mirar. Potser, en comptes de mirar el que ens mostren els grans mitjans, sempre empenyent-nos cap a la inacció i el conformisme, hem de mirar al nostre voltant. I al nos-

Impacte del genocidi a Palestina

Desplaçaments massius

1,9 milions de persones desplaçades

90% de la població de Gaza.
Moltes han estat desplaçades fins a 10 vegades o més.

Víctimes a Gaza

45.854 morts | **109.139** ferits

Des del 7 d'octubre de 2023 al 31 de desembre de 2024

Dels quals

Infants: **13.319** | Dones: **7.216**

Persones grans: **3.447** | Homes: **16.735**

786 infants tenen menys d'un any
35.055 infants han perdut un o tots dos progenitors

Víctimes a Cisjordània

736 morts

430 des de principis de 2024
Inclou Jerusalem Est

Atacs a objectius mèdics

600 atacs a infraestructures mèdiques

94 centres afectats | **26** hospitals danyats

1,057 professionals mèdics assassinats

Atacs a periodistes

155 periodistes palestins i libanesos assassinats

Des de l'octubre de 2023

tre voltant hi ha veïnes i entitats que lluiten, que lluitem, dia a dia, per portar llum i benestar a la nostra comunitat. Hi ha veïnes que es planten al carrer cada vegada que plana l'amenaça d'un desnonament; veïnes que s'organitzen per trobar feina, casa, companyia, coneixements, un barri més amable, un consum més responsable... Veïnes que s'organitzen per denunciar i transformar tot allò que va en contra d'unes condicions de vida dignes per a totes les persones.

Sí, és cert, per damunt dels nostres caps hi ha un capitalisme salvatge i violent que vol avançar sense importar qui o què trepitja. Però també hi ha un corrent viu i poderós de persones que no ens conformem amb el que ens diuen que hem de fer, creure, pensar i sentir. Volem pensar, sentir i fer de forma coherent i solidària, i aquesta aspiració, per difícil que sigui d'assolir, ens empeny i ens dona força. La transformació social no és una utopia impossible; és el que fem dia a dia, és un camí en què compta cada gest, cada acció.

I l'Hospitalet amb el poble palestí continua!

El grup de suport al poble palestí, que es va crear fa gairebé quinze mesos, no s'ha aturat. Hem fet presentacions i xerrades, reunions al carrer i en diferents locals cedits per entitats de tots els barris. Hem participat en festes majors, a fires, hem anat juntes a manifestacions i accions unitàries, i ens hem manifestat davant d'empreses i esdeveniments còmplices amb el règim israelià.

Lluitar pel poble palestí és lluitar per una vida digna per a totes les persones sense distinció

En el grup de suport hi ha un nucli més actiu que organitza i una bona xarxa de simpatitzants i còmplices que acompanyen en la difusió i en les accions al carrer. Continuarem i us convidem a acompanyar-nos. Lluitar pel poble palestí és lluitar per tants altres pobles massacrats, ignorats, maltractats; és lluitar per unes condicions de vida dignes per a totes les persones sense distinció. Lluitar pel poble palestí en aquests temps difícils és treballar per una nació humana universal.

Si no pots ser indiferent davant el genocidi del qual som testimonis a través dels mitjans de comunicació, ens pots contactar o seguir-nos per xarxes socials, on fem les nostres convocatòries obertes per a qui vulgui participar. Som un moviment amb persones molt diverses però que tenim en comú els valors per la pau, la dignitat i la justícia social. Totes les persones que comparteixin aquests mateixos valors seran molt benvingudes. Vine i participa!

Contacte

lhospitaletambpalestina@gmail.com

lhambpalestina

l'Hospitalet amb Palestina

LHambPalestina

ESPACIO DE APOYO MUTUO PARA INICIATIVAS TEXTILES EN EL BARRIO DE LA FLORIDA

HORARIO DE ATENCIÓN: DE LUNES A VIERNES
DE 10.00 A 13.30 Y DE 16.00 A 18.00 HORAS.

DIRECCIÓN: CARRER DEL LLORER 31, FLORIDA, L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.

Zaina Qazzaz

«Al final del dia, les persones de Palestina són persones igual que vosaltres»

Mercè Duch

La Zaina Qazzaz arriba a Pomezia acompanyada del seu cosí Hasan. Ambdós fa un mes i mig que són a Barcelona, procedents de Ramala (Cisjordània) gràcies a la Solidarity Foundation de la Universitat de Barcelona.

La Zaina se sent més còmoda parlant en àrab, així que el Hasan la tradueix a l'anglès i com que el meu anglès és patètic, el Francisco em tradueix les seves paraules. Aquesta conversa a quatre veus no impedeix la connexió. Gràcies als dos per ajudar-nos a entendre l'experiència de viure en una situació gairebé permanent de risc per a la vida.

RECLAMANT
ESPAIS
PÚBLICS PEL
BARRI
ESCOLA
POPULAR
BE
FLORIDA
L'ESCOLA
COM MOTOR
DE RECERCA
I CANVI
ESCOLES
POPULARS

Explica'ns els teus orígens.

Tinc vint-i-un anys i vaig néixer a Gaza. Els meus pares són d'altres indrets de Palestina, però quan aquests territoris van ser ocupats pels israelians, es van veure obligats a fugir i van acabar vivint a Gaza. Vaig viure i estudiar fins a la secundària a Gaza, fins que als disset anys vaig marxar a Ramala per seguir estudiant sense tantes dificultats.

Com era la vida a Gaza? Quines eren les dificultats de què parles?

Et poden treure o destruir les coses materials, però l'educació no te la poden prendre mai

Cal entendre que periòdicament hi havia una guerra –a 2008, a 2014, a 2018...–. Això significava, en primer lloc, el perill dels míssils israelians. Com que les escoles s'utilitzaven com a refugis, eren bombardejades. En segon lloc, els talls d'electricitat permanents; només teníem electricitat quatre hores al dia. I en tercer lloc, els constants talls d'aigua, amb l'agreujant que sovint l'aigua corrent estava contaminada. Des que tenia quinze anys la meva família va començar a pensar en enviar-me a estudiar fora. No volien enviar-me a l'estranger i finalment amb disset anys vaig anar a estudiar a la Universitat de Birzict, a Ramala, on teníem família. El meu pare és advocat i la meva mare consultora i valoren molt l'educació. De fet a Palestina, en general, es valora molt l'educació, només cal veure que malgrat les dificultats enormes, el 99,6% de les persones estan alfabetitzades. Es diu que et poden treure o destruir les coses materials, però l'educació no te la poden prendre mai.

A Cisjordània la vida d'estudiant va ser més fàcil?

Allà vaig trobar la dificultat d'estar envoltats d'assentaments israelians i del setge de l'exèrcit. Amb el meu carnet de Gaza no em deixaven sortir de la ciutat. Finalment, quan només ens faltava un curs per acabar els estudis, amb el meu cosí Hasan vam decidir que intentaríem marxar. Vam demanar entrar en el programa d'ajuda a estudiants en situació de conflicte de la Solidarity Foundation de la Universitat de Barcelona i ens van acceptar.

En què consisteix el programa?

És un programa pensat per a estudiants que estan acabant la carrera o que estan estudiant un màster. Arrel del 7 d'octubre, la fundació va decidir reservar la meitat de les places disponibles a estudiants de Palestina i així és com vam poder entrar. Ens han facilitat una TIE (Targeta d'Identificació per a Estudiants), ens donen assessorament legal per demanar l'asil i el primer curs només és un intensiu per aprendre castellà i català. Després podrem ja entrar cadascú en la seva carrera. Venint aquí se'ns allarga dos o tres anys el temps d'universitat. Tal com s'està posant la situació, el meu pla és demanar l'asil i després portar la meva família cap aquí.

Quina és la situació de la teva família després del 7 d'octubre?

El 7 d'octubre la meva mare es trobava a Ramala visitant la meva germana, a qui també havien enviat allà a estudiar. El meu pare s'havia quedat a Gaza. I des d'aleshores no s'han pogut moure: el pare és a Gaza i la mare a Cisjordània. Amb ella em puc comunicar sovint, però amb el meu pare és molt difícil.

Com és viure aquí amb "normalitat"?

A Palestina, encara que és molt difícil, la gent intenta sempre tornar a una certa normalitat

Bé, jo no tenia cap experiència de normalitat. La meva idea del que és la "vida normal" és borrosa. A Palestina, encara que és molt difícil, la gent intenta sempre tornar a una certa normalitat. Quan hi ha una nova guerra, es destrueix tot el que s'ha construït, però ho tornen a intentar. Sempre hi ha la voluntat de fer vida normal i de tirar endavant

Quina és la teva impressió de la situació actual a Palestina? Què creus que passarà?

La situació actual no té res a veure amb les guerres que hem viscut abans

Qualsevol persona palestina diria que vol una Palestina lliure, però ara ningú és capaç de veure què passarà. La situació actual no té res a veure amb les guerres que hem viscut abans.

Des del 7 d'octubre estic molt atenta a les notícies. Molta gent que conec ha mort. El meu desig és no veure cap cara coneguda entre les persones mortes que mostren a les notícies. Per exemple, després del 7 d'octubre es va dir que la zona on vivien els meus avis era una zona segura, però dos dies després va ser arrasada. Quan vam poder prendre contacte, després d'estar incomunicats, vam saber que havien mort els avis i un oncle. Quan es parla d'un nou atac a Gaza i no em puc comunicar amb el meu pare, sempre m'haig de plantejar els possibles escenaris.

Com és viure aquí? Tens amics?

Fa poc que som aquí però malgrat les barreres de la llengua i la cultura, el que més valoro és sentir-me segura. De moment ens relacionem sobretot amb els altres estudiants del programa, però vull conèixer més gent.

Què diries a qui llegeixi aquesta entrevista?

Que al final del dia, les persones de Palestina són persones igual que vosaltres.

Si al final del dia no sabéssiu on és la vostra filla, quins escenaris imaginaríeu? Vivint a Gaza si no saps res del teu fill o la teva filla, els escenaris possibles són molt més greus.

Què llegeixen els adolescents a La Florida?

¡Hay qe leer!

invocación a las Mayorias silenciosas

Text: Dayana, Dylan, Roguer, Yeira
Il·lustracions: Pedro Strukelj

Divendres 25 d'octubre, l'alumnat de primer de batxillerat de l'Institut Eduard Fontserè vam assistir a Casa Amèrica a una xerrada amb Freddy Gonçalves, promotor literari veneçolà, i Noelia Domínguez, llibretera a l'Espai Llavors, per parlar del suposat conflicte que hi ha entre els llibres i la gent jove.

Yeira: En el moment que ens van dir que era una xerrada i, a sobre, que parlaríem de lectura, la il·lusió de tenir una excursió se me'n va anar.

Roguer: Potser és una ximpleria, però va ser més interessant del que sembla. Vull dir, jo també havia pensat que seria un pal, però vaig gaudir de la sortida.

Yeira: La lectura es un tema difícil de fer-lo interessant, però el Freddy i la Noelia ho van aconseguir. No es que jo no llegeixi, ni que parlar sobre això no m'agradi, però crec que, en aquesta època, l'adolescència i la lectura no van lligades, i encara menys si les persones que ens fan la xerrada qüestionen si realment llegim.

Dayana: Es podria dir que ells estaven de part nostra, en el sentit que buscaven entendre per què els joves no llegeixen tant, a diferència de dir simplement que no llegim perquè estem enganxats al mòbil, perquè no és veritat.

Roguer: A mi em va sorprendre sincerament que la xerrada estigués conduïda per una persona sudamericana, ja que aquest tipus de xerrades les fan persones espanyoles, i crec que això ha sigut clau perquè m'interessés. Per a mi és inevitable sentir-me més atret i a gust parlant amb una persona sudamericana, perquè és la gent amb la qual he crescut.

Dylan: A mi també és el que més em va agradar, que en Freddy fos veneçolà, perquè jo també ho soc, i li entenia els acudits i els gestos. Per a mi això va fer la xerrada molt més divertida.

La lectura no és avorrida, però has d'anar provant fins que trobis el llibre adequat per tu

Dayana: En Freddy i la Noelia ens van fer veure que la lectura no és avorrida, que es tracta de buscar allò que t'agrada i anar provant diferents tipus de llibres fins que trobis l'adequat per a tu, i això ens ho van fer veure amb una mecànica semblant a l'aplicació de Tinder, en la qual vas fent lliscar el dit fins que algú et crida l'atenció.

Roguer: Jo vaig estar rumiant i provava de fer connexions entre la descripció del Tinder i el llibre, però no les trobava. Suposo que és perquè no conec tampoc tants llibres. I em va fer molta gràcia que hi hagués un fanzine que havíem escrit a classe, i que el rebutgéssim sense saber-ho.

Yeira: Després vam haver d'escollir un llibre que ens cridés l'atenció. Jo vaig triar-ne un que no recordo ben bé com es titulava, però era alguna cosa així com *Cómo ser millonario*. Era un que era petit i curt que explicava la desgraciada vida del protagonista amb humor. Des de molt petita, m'agraden molt els contes, les històries curtes, i potser això va tenir alguna cosa a veure amb la meva decisió.

Roguer: Va ser divertit conèixer una mica el criteri dels meus companys. Jo vaig escollir *Marrón*, de la Rocio Quillahuaman, i ho vaig fer perquè és un llibre que tinc pendent, amb una història que em recorda a la de la meva mare.

Dylan: Hi havia molts llibres, de molts gèneres i era difícil seleccionar-ne un en concret, però jo em vaig acabar decantant per un de terror i suspens. Crec que la curiositat i la intriga de saber què passaria em van guanyar. A més, crec que em vaig adonar que, als nois, els atrauen més els còmics i les històries de jugadors de bàsquet o de futbol, mentre que a les noies els agraden més les històries d'amor, però no un amor a primera vista, sinó més aviat un amor apassionat, ardent, eròtic.

Roguer: Després d'aquella xerrada les meves ganes de llegir es van despertar encara més. Ja havia començat a fer-ho, però ara ho vull més.

Yeira: És que, probablement, moltes persones no han crescut ni tenint llibres al seu voltant, ni tenint espai per llegir los.

Dayana: Si mai t'han descobert llibres, és évident que no en llegiràs. En canvi, hi ha persones que des de petites han tingut la sort que els llibres han estat a les seves vides, i això és un avantatge immens. En el meu cas, no m'han llegit mai un conte de petita, i tampoc hi ha grans lectors a la meva família. Sempre que he llegit ha estat al cole. No em considero una gran lectora, perquè no llegeixo sempre, però ho faig, i podria assegurar que m'agrada fer-ho. Ara bé, aquesta connexió vaig haver de buscar-la jo mateixa i m'hauria encantat que la lectura hagués estat part de la meva vida des de la infància. La Noelia, de fet, també va explicar que quan era petita no tenia massa accés als llibres, però hi havia una petita biblioteca a la qual anava tots els dies després del cole, i així es va convertir en lectora.

Dylan: La xerrada, definitivament, va ajudar-nos molt, tant als que no són lectors com als que sí que tenen l'hàbit de llegir. Als que no llegeixen, crec que va ajudar-los a descobrir que la lectura no és només llegir per llegir, sinó buscar alguna cosa que t'agradi. I, si sabem què agrada als joves, crec que les llibreries i biblioteques haurien de promocionar aquestes lectures perquè els adolescents llegeixin el que realment volen, un cop fora de l'horari lectiu. Si comencem a llegir coses que ens agradin, agafarem amor per la lectura i així podrem llegir coses noves, coses que potser pensàvem que no llegiríem mai.

Dayana: I responent a la crítica que diu que "els joves no llegeixen perquè estan enganxats als mòbils", doncs sí, en certa manera hi estem enganxats, com tothom, actualment. Però és aquesta la raó per la qual no llegim? No ho és, n'hi ha moltes altres: falta de temps, no sabem què llegir, no trobem cap llibre que ens agradi o potser és que quan hem llegit alguna cosa, ha sigut de manera obligada i, a més, llibres que no ens agradaven.

El Mercado de La Florida

Historia, transformación y futuro

Ana Rodríguez
Presidenta de l'Associació de Paradistes Tèxtil

El Mercado de La Florida, fundado en 1956, comenzó como un espacio dedicado a la compra diaria de productos alimentarios. Sin embargo, no tardó en expandirse. Pronto aparecieron puestos ambulantes alrededor del edificio principal, donde comerciantes ofrecían ropa y complementos desde carretillas y carros.

Esta iniciativa fue tan exitosa que, en 1960, se construyeron paradas fijas en el exterior del mercado, creando una zona específica para ropa y complementos, que se sumaba a la oferta alimentaria y enriquecía la experiencia de los visitantes.

El mercado pasó así de ser un lugar centrado en la alimentación a convertirse en un espacio más completo, donde la gente podía transitar por los puestos de ropa y complementos, disfrutando de una experiencia diversa que traía consigo momentos de alegría y satisfacción. Este espíritu de comunidad y cercanía se ha mantenido desde entonces, haciendo del mercado un lugar familiar donde todos, tanto comerciantes como clientes, se sienten parte de algo más grande.

A lo largo de su historia, el Mercado de La Florida no solo ha sido un lugar para hacer compras, sino también un espacio de encuentro y celebración

A lo largo de su historia, el Mercado de La Florida no solo ha sido un lugar para hacer compras, sino también un espacio de encuentro y celebración. Desde sus inicios, se han celebrado eventos como carnavales y otras festividades, lo que ha contribuido a consolidar su papel como centro de la vida del barrio.

En 2008, el mercado vivió un cambio significativo cuando el edificio original fue demolido para dar paso a una estructura más moderna y funcional. Aunque el derribo fue un momento de tristeza para muchos, también trajo consigo la esperanza de un nuevo comienzo. Trasladados a una carpa temporal durante las obras, los comerciantes regresaron en 2016 a un mercado renovado, con amplias instalaciones de tres plantas: una para un supermercado, otra para los puestos tradicionales de alimentos y ropa, y una tercera planta que, en 2024, albergará nuevas instalaciones municipales.

Hoy, el Mercado de La Florida sigue siendo el corazón del barrio, un lugar lleno de vida, historia y con un fuerte sentimiento de familia. Si estás interesado en poner tu negocio aquí, no dudes en acercarte y preguntar. Estamos abiertos a nuevas personas que deseen formar parte de esta gran familia, ayudando a que el mercado crezca y siga siendo un emblema de la comunidad. ¡Te esperamos en el Mercado de La Florida!

De tiendas por el barrio

Norma Véliz Torresano
–Mujeres Unidas Entre Tierras–

Como en anteriores ediciones de la revista Des de ja, presentamos cuatro comercios. Las tiendas del barrio son una muestra de la multiculturalidad que hay en la ciudad. Por eso, hemos dedicado este espacio a visibilizar el emprendimiento de los vecinos.

Ellas y ellos, como muchos otros, han invertido tiempo, dinero, energías para montar su negocio y hoy nos cuentan cómo ha sido ese recorrido

SPIRIT VIAJES

Esta es una agencia de viajes que lleva 13 años en Avenida Masnou 55. Los precios de los vuelos y toures son bastante competitivos con respecto a otros sitios. Por eso, tienen clientes de toda la vida que los recomiendan a otras personas. La publicidad de boca a oreja resulta muy efectiva para los comercios de los barrios.

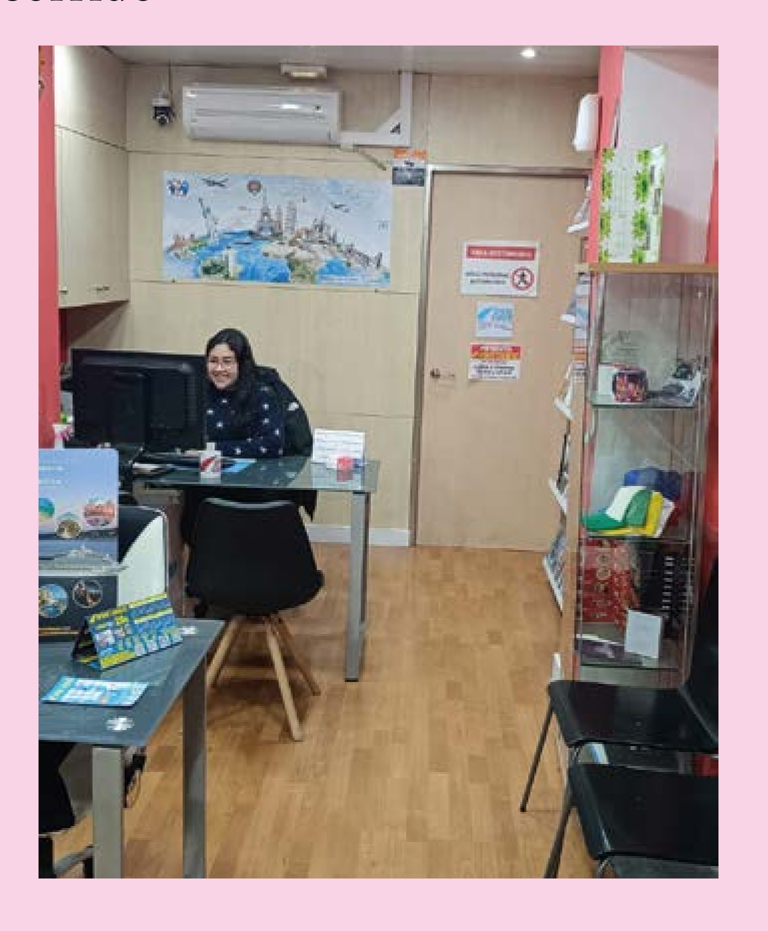
Yessenia, la responsable de la tienda, nos explica que los dueños Silvana y Daniel tienen otra agencia en Madrid y que han dado trabajo a muchas personas, como a ella que en los diez años que lleva en el sector ha podido combinar el trabajo con los estudios y que se siente parte de la familia.

«Agradecemos a todas las personas que han confiado en nosotros»

«Agradecemos a todas las personas que han confiado en nosotros, porque por ellas nos mantenemos en el barrio», nos dice Yessenia en un día donde ha habido local lleno.

¡Aprovecha las ofertas de Spirit viajes!

Av. Masnou, 55.

LA BOLIVIANITA

Ruth es una mujer de origen boliviano que migró a las Canarias y que de ahí, hace cuatro años, decidió establecerse en l'Hospitalet de Llobregat para montar su colmado de productos latinoamericanos. «No ha sido fácil», nos dice.

Su tienda se llena de los colores de los productos que vienen de lejos y de los olores de las frutas y verduras que escoge en Mercabarna con mucho cariño junto con su esposo para la venta en su local.

Atiende a cada cliente con afecto porque ya los conoce o porque puede sugerir o una fruta o una papalisa o un café e incluso dar recetas de nuestros orígenes, porque cuando la nostalgia nos entra, seguro un antojito nos ayuda a superarla.

C. Primavera 41

Frutas y verduras escogidas con mucho cariño

BODEGA ELYM

Elizabeth inició este negocio después de la pandemia, cuando tuvo la oportunidad de cumplir el sueño de ser la dueña de su propio negocio y poner en práctica sus dotes de comerciante.

En su bodega, además de bebidas, podemos encontrar snacks que pueden servir para montar una fiestecita incluso improvisada. Por su don de gentes, se ha ganado el aprecio del barrio y de los bares y restaurantes vecinos a los que ella personalmente les distribuye las bebidas y demás productos.

«A veces me dan ganas de dejarlo porque es difícil sostener el ritmo, las horas, el trajín de ir a comprar la mercadería y atender en el local, pero recuerdo cuánto me ha costado y me doy ánimos para seguir adelante», nos confiesa Ely que le pone a todo buen humor y ganas.

Av. Masnou, 53.

Se ha ganado el aprecio del barrio y de los bares y restaurantes vecinos

COLCHONES DUÉRME-TE

Local con muchas ofertas en colchones, camas, bases, sábanas y almohadas. Javier se ha hecho una clientela fiel que lo busca hasta de fuera de Barcelona.

Él lleva más de veinte años en el sector, primero aprendió el oficio siendo repartidor de estos productos, poco a poco ganó experiencia y con mucho esfuerzo, logró abrirse campo. Aquí está para contarnos también sobre los cambios que ha sufrido el barrio y la ciudad desde que llegó de Ecuador.

Si piensas en cambiar de colchón o decorar la habitación, ve a Duérme-te. Seguro que Javier sabrá aconsejarte bien.

C. Primavera, 39.

Más de veinte años en el sector

Salva,
el tapisser del barri

Montse Santolino i Khristian Giménez

Salvador Martín Blanco, el nostre Salva, va morir el 18 de novembre als 90 anys. Un petit comitè d'amics i veïns el vam acompanyar tant al tanatori com al cementiri, però vam ser pocs. Res a veure amb aquelles velles fotos que havíem vist de tantes activitats com havia organitzat al barri, i on apareixia envoltat de centenars de persones. Ens va saber greu i li vam dir a la seva germana: Salvador havia estat una persona molt important per al barri, un mestre per a moltes pel seu compromís i tenacitat.

Tanta gent com ha parlat del Manolo Vital per la pel·lícula de *El 47*, i en Salva era de la seva espècie, un d'aquells herois de barri i de classe obrera que mereixen tot el nostre reconeixement per tantes hores i tanta vida que va gastar en la millora del seu barri i de la seva comunitat. De professió tapisser, amb una profunda consciència de classe que sempre va guiar el seu criteri polític, en Salva va arribar al barri reallotjat de les barraques del Gas, i va ser un dels veïns que es va fer càrrec de les noves barraques verticals que esdevingueren els Blocs Florida, que malgrat ser nous, de seguida van mostrar les seves falles estructurals. Aquest va ser l'origen de l'associació de veïns, i allà estava ell des de bon principi. Posant la cara i el cos davant les autoritats de la dictadura franquista.

I no estava sol perquè sempre va fer equip amb l'Ana, la seva dona estimada, tan líder o més que ell. Junts van viure aquella època tan difícil però tan plena de vida, d'esperança i organització popular, de reunions després de treballar, d'assemblees i activitats al carrer el cap de setmana, de lluita, reivindicació i victòries que eren grans, perquè les mancances del barri eren també moltes i molt grans. Junts van viure també les primeres grans decepcions polítiques amb tants amics que van pujar al carro de la política institucional, i es van creure que eren millors i diferents. Ell no es va moure mai de les seves certeses ni del seu barri, i si hi havia alguna cosa que l'emprenyava per sobre de tot era que l'intentessin enganyar. Tot i que acabaria perdonant-ho, mai va oblidar com aquells que havien estat companys van fer de tot per neutralitzar la seva associació de veïns des de l'Ajuntament, i van crear altres entitats molt més obedients. Sempre va ser clar i contundent amb els polítics quan estava molt convençut d'alguna cosa.

Sens dubte la pèrdua més important per al Salva va ser la de l'Ana, la seva companya de vida i projecte, a la que va cuidar durant anys mentre estava malalta, com va saber i com va poder, amb la mateixa voluntat i sentit del deure que tenia amb tot. El Centre Ana Diaz Rico havia estat una batalla personal seva i pocs dies més feliços que quan van posar-li el nom de la seva dona. No podia estar més orgullós. Després, ja sense ella, va viure tots els canvis del barri i la seva gent. Molta que va veure treure el cap de la misèria, però també va tancar-se al seu benestar, i va oblidar a la resta. D'altres que s'hi apropaven només per queixar-se sense oferir res a canvi. Molts veïns i veïnes que van marxar i d'altres que van arribar de tot el món. Un barri que feia dues passes endavant i quatre enrere, i on els problemes tornaven a ser els mateixos, quaranta anys després. Ell, molt més gran, sense la mateixa força, i sense saber res de tecnologia, mai no va parar, però era molt conscient de les seves limitacions i les de l'entitat. Va recuperar les ganes i la il·lusió quan van arribar els tècnics de suport i sempre va ser molt respectuós amb la seva feina. Al mig de la sala de l'Ana Diaz amb aquella americana que li quedava enorme i el seu gosset Danko, del qual no es separava ni durant els tallers aquells tan moderns i plens de post-its. No entenia massa bé què fèiem però tampoc va pensar mai que no fos el seu lloc. Sabem que una de les alegries que li vam donar va ser dir-li que hi havia relleu i que l'associació no desapareixeria.

En Salva va ser sempre un home nerviós, apassionat, intens, tossut i combatiu. Xerrava i xerrava i sempre tenia alguna cosa a explicar. Durant dècades va sostenir l'associació amb les seves conviccions i la seva presència permanent al local de l'associació. Totes el recordem allà, com formant part de l'estructura, com si fos una de les bigues o de les parets mestres de l'edifici. Aquell local de l'associació, tot i que nosaltres el trobàvem petit, humit i incòmode era una habitació més de casa seva. Sempre hi era perquè aquell local que nosaltres no valoràvem prou, era part de la història del barri i de la seva pròpia història. Tantes estones viscudes allà amb la seva dona, amb l'Antonio, la tercera pota, i amb tanta gent que s'hi passava. Formava part del seu repertori de victòries. Totes el recordem a l'entrada. Fumant. Fumant molt. Amb una cama al terra i l'altra doblegada a sobre del petit mur de l'entrada. Amb la seva respiració característica, amb la boca oberta i fent sempre la sensació que s'ofegava. Tantes vegades que ens va renyar quan no fèiem les coses com ell volia, i malgrat ara ens pesa no haver-lo visitat durant els seus últims dies de vida, sabem que mentre treballem pel barri, ell, des d'allà on sigui cuidarà de nosaltres.

Salvador va ser tapisser de moltes maneres. Ja molt gran i quan no veia gaire encara es va atrevir amb una banqueta del local perquè conservava les eines, com a bon obrer de taller, mai se'n va desfer. La va deixar perfecta. Si la feina dels tapissers és agafar alguna cosa envellida, trencada o molt gastada i refer-la i revestir-la per donar-li una nova vida, perquè sembli nova malgrat la seva història i les seves cicatrius, durant molt de temps no va deixar d'entapissar el barri. No el podem oblidar. Ens vigila des del cementiri del barri, ni en la vida ni en la mort ha marxat gaire lluny. I més enllà de passar-lo a visitar, el millor homenatge serà mantenir la seva memòria, explicar-li qui era a tants veïns i veïnes noves que mai no el coneixeran.

Fotos cedides per Khristian Giménez (esquerra i a baix) i AViV la Florida (a dalt).

El mundo desde mi muleta

Marga Babiano

Una ruptura, una caída, una muleta, y de repente el mundo cambia. Dejas de correr en esta trayectoria sin fin en la que la cotidianidad lo absorbe todo. Paradójicamente huyes de la tristeza y esto te permite verlo todo de otra manera.

Cuando andas poco a poco, apoyada en tu muleta, observas más que nunca el verde de los árboles, el movimiento de las nubes

La vida te ha hecho un jaque mate y te has tenido que parar de manera repentina. Y de ese silencio surgen cosas. El caminar tan poco a poco o apenas moverte ha permitido, tal y como si de una meditación se tratase, que solo hubiera presente. No hay futuro, no hay pasado, solo aquí y ahora.

El cansancio vital que arrastrabas se ha desvanecido. Te has reconciliado con tu casa, con esos espacios cerrados que tanto te asfixian. Y has vuelto a sonreír, a sonreír de otra manera. Es como si todo el verano, que consideras que te ha sido robado, tuviera otra dimensión.

Cuando andas poco a poco, apoyada en tu muleta, observas más que nunca el verde de los árboles, el movimiento de las nubes. El mundo gris que apenas observabas ahora ha tomado otro color. También las diversas tonalidades de las personas, esa diversidad cromática del barrio donde vivo. Dan ganas de salir con una máquina a fotografiar esa realidad enriquecedora que a la mayoría da miedo. Fotografía de la pobreza pero también de los sueños, los proyectos y la lucha de gente tan diferente, con tantas lenguas, con tantas trayectorias vitales.

La luz y la vivacidad de la gente no se encuentran en otros barrios más pudientes pero sí ves un ambiente degradado, un aspecto degradado de suciedad y dejadez. Una falta de voluntad por parte de los llámense políticos que solo utilizan medidas policiales sin una voluntad clara de mejorar nada.

Muchos millones que vienen de Europa pero que no acaban de fructificar por no sé si mala gestión o falta de interés por las partes que lo coordinan. No creo que fuera tan complicado mejorar el aspecto tan degradado y pestilente de algunas de sus calles.

Posiblemente este barrio bien cuidado con sus muchos árboles y zonas verdes podría ser un barrio residencial. Pero no demos ideas a algunos de los políticos que son capaces de derribarlos y construir bloques nuevos en otro proceso de gentrificación que tanto abunda en otros páramos.

Pero no, es más fácil decir que la culpa es de los ciudadanos y su incivismo. En muchas ocasiones, esta acusación se basa en prejuicios racistas y clasistas cuando se señala particularmente al diferente, al pobre, al migrante o a colectivos históricamente marginados.

Delincuentes, haylos, pero si hablamos de estadísticas, ¿qué proporción hay de éstos entre los 35.000 habitantes que conforman el barrio? Esto es como cuando personas *incultas* dicen que en l'Hospitalet la gente no anda correctamente por las calles en vez de achacarlo al desastre urbanístico que supuso la construcción acelerada de pisos en los años 60.

Y puestos a quejarnos en el mes de septiembre han abierto un nuevo CAP de Florida Sud después de interminables retrasos, que eran como un flamante ataque a la dignidad del barrio. Yo, cuando he ido por primera vez y he visto que han tenido el cinismo de colocar una placa conmemorativa de la inauguración, me han dado ganas de hacerla arder como si fuera un container de esos que arden en la *banlieue* parisina. Y no es ira desmesurada por mi parte. Desde hace seis meses que no tengo médico de cabecera asignado porque el mío está de baja y se va a jubilar. Toda la baja médica con mis queridas muletas me las han renovado los médicos de urgencias. Pedí visita en abril y me daban para finales de junio. La primera visita con el traumatólogo tras mi caída ha sido dos meses después y eso que era urgente.

Que están desmantelando la sanidad pública es un hecho. Que vamos a un estilo americano donde si tienes dinero te lo pagas o si no, te jodes, literalmente, es la realidad. Este sí que es un motivo para incendiar las calles. Todas las bases de un sistema de bienestar se'n van en orris y mientras nos entretienen entre peleas infames entre políticos-titelles mientras que la sociedad catalana/española/extranjera se evade con sus móviles, ve futbol, bebe cerveza, en otro modo de alienación o como diría Marx, un nuevo opio del pueblo.

Tanto trayecto en metro para ir a rehabilitación me ha permitido conocer, charlar, con mucha gente

Y volvamos al principio, al mundo de las muletas. Tanto trayecto en metro para ir a rehabilitación me ha permitido conocer, charlar, con mucha gente. Historias bonitas y feas. Pero no había tenido nunca tanta conversación espontánea con desconocidos. Desde el chico con aspecto árabe que intenta colarse conmigo en el metro y yo le grito con ira que si me va a empujar, impidiendo que se cuele conmigo; desde la gente maravillosa, de todas las edades y razas, que me han cedido el asiento al entrar en el vagón del metro. Otras veces todo el mundo está tan concentrado en su móvil, sin mirar alrededor, que no se dan ni cuenta. Cuando se te caen las dos muletas al sacar la tarjeta de metro y otro usuario te las recoge solícito; desde tocamientos por parte de un señor mayor que mientras hablaba conmigo movía las manos y varias veces me rozó el pecho; mucho trayecto con personas en sillas de ruedas y muchos carritos de bebé; desde la señora oriental que va con carrito de coche y me tira las dos muletas al suelo y ni se da cuenta ante mi mirada atónita; desde los niños pequeños que subiendo en el ascensor no paran de dar golpes a mis muletas. Otro joven indignado le dice al padre que riña a sus hijos y éste molesto empieza a gritar como un energúmeno y acaba llamando al joven que ha defendido mis muletas como "maricón de mierda".

De lo importante que es, no lo que te pasa, sino lo que tú haces con lo que te pasa

Múltiples historias de un verano robado y de un otoño repentino con lluvias. De lo importante que es, no lo que te pasa, sino lo que tú haces con lo que te pasa. Es la mirada de cada uno de nosotros la que nos hace más humanos. Y eso es siempre el punto de partida.

Y gracias a la caída en la montaña, gracias a mis muletas, he podido tener otra mirada sobre la vida, sobre mi barrio y sobre mí misma, a lo que estaré eternamente agradecida. Quizás más lesionada pero más libre. Eso siempre.

Participació ciutadana

Emilià Almodóvar, soci de l'AViV la Florida

Volem aprofundir en què consisteix? On es fonamenta? Com es porta a terme? Com la vivim al nostre municipi de l'Hospitalet?

Des de fa uns mesos que venim participant en diferents iniciatives que se'ns ofereixen per part de l'Ajuntament en diferents modalitats: Pla integral, converses amb el nou regidor de districte i Plens de l'Ajuntament.

Entenem que participar és més que «assistir de cos present», o pretenent que aplaudim qualsevol iniciativa que ens presentin les administracions públiques «combregant amb rodes de molí» com tot el que se'ns diu sobre el canvi climàtic i les intervencions que es concreten al barri de la Florida.

Totes les persones que vivim i treballem en aquest municipi tenim els mateixos drets i els mateixos deures tant si fa quatre dies que hi vivim a l'Hospitalet com si hi som de tota la vida. Les persones tenim capacitats suficients per fer sentir la nostra veu, independentment de la nostra classe social o dels nostres estudis perquè tots tenim l'aprenentatge aconseguit a l' «escola de la vida» Totes les persones ens podem organitzar de manera col·lectiva més enllà dels posicionaments individuals. Hem de procurar no caure al parany «divideix i guanyaràs». Les persones que volen representar-nos i les persones que treballen a l'administració són persones servidores nostres. No són els que més saben. Fins i tot, sovint, sembla que es pensen que són els únics que saben perquè, com afirmen són «funcionaris de carrera». Per tant, farien bé d'estalviar-se respostes per «sortir per la tangent», per passar; en lloc de «contemplar i contemplar-nos» en el que som i el que diem.

Aquest curs hem assistit a dos Plens Municipals com Associació de Veïnes. En uns Plens que duren hores, se'ns va "concedir" una intervenció de cinc minuts, després de demanar permís, clar. Les respostes que ens han donat, han estat de complaença en el millors dels casos. Ens diuen «que ells i elles» també defensen el que nosaltres estem manifestant, que es solidaritzen amb nosaltres, però finalment tot es queda en paraules sense cap efecte pràctic. Per les respostes d'alguns partits en el Ple, sembla que del que es tracta és de portar la contrària al partit de govern tot ignorant les nostres reivindicacions.

Al primer Ple al que vam ser presents es tractava de fer una valoració sobre com estava funcionant el Pla Integral al barri de Florida-Les Planes. El partit En Comú Podem LH es va manifestar, en el nostre nom, amb un to positiu. Pel nostre gust massa condescendent. Però no va prosperar la proposta perquè cada partit va votar una cosa, amb matisos, de tal manera que no es va aconseguir res. Agraïm, malgrat tot, la dedicació dels Comuns per obrir-nos camí al Ple.

Al segon Ple, el nostre propòsit, amb altres entitats del conjunt de la ciutat, era demanar respostes a la gran problemàtica que pateixen moltes persones pel que fa a l'habitatge. Però l'actual alcalde va fer "el gran esforç" d'escoltar la primera persona que va intervenir en nom del veïnat i a la segona que estava prevista la seva intervenció, li va "concedir" minut i mig per manifestar les seves peculiaritats en el tema d'habitatges. Fins i tot va amenaçar a una parella que s'ha quedat sense pis, comprat fa dos mesos i que ara viu al carrer seguint pagant la hipoteca, «perquè el ple havia de seguir». L'alcalde va dir que es solidaritzava amb nosaltres mentre la regidora de serveis socials segueix negant el «pa i la sal» perquè el que planteja aquesta parella és un «afer particular» que no correspon atendre des de l'administració pública. Com si diguessin a les persones mortes recentment a l'accident d'autocar, veïnes de l'Hospitalet, per què «s'embarcaven» en autocars «pirates». Les persones afectades pel desnonament del bloc 8 del carrer dels Pins també demanen la implicació de l'administració en aquesta desgràcia, que no és responsabilitat de les per-

sones concretes sinó, en gran part, dels fons voltors que, al igual que els autocars pirates, haurien d'estar controlats per l'administració pública.

La Generalitat està gestant una nova llei de barris i això provoca que l'antic Pla Integral s'hagi convertit en Plans Integrals, que s'inicien fent una diagnosi. Nosaltres hi participem i rebem a la seu de l'Associació al Sr. Lluís Esteve, coordinador del Pla Integral Florida-Les Planes, amb una persona tècnica dels Plans. Quan els plantegem que aquesta "nova" iniciativa sembla una fugida endavant, que no resol els problemes bàsics i fonamentals del nostre veïnat, que el que ens proposen no respon a les causes dels problemes, que tan sols maquillen les conseqüències, com per exemple pintar murals en parets exteriors d'edificis que s'esquerden, la resposta del Sr. lluís Esteve, sempre és la mateixa: «És que no trobeu res ben fet, és que sempre us posicioneu igual.»

La valoració que fem des de l'Associació de Veïnes de La Florida de l'antic Pla Integral que hem viscut des del 2017, i a l'espera del nou Plans, és que no acabem d'entendre que amb un pressupost de cinquanta mil euros anuals no s'hagi aconseguit ni tan sols aproximar-se a la solució de les problemàtiques bàsiques referides a l'urbanisme. La petita intervenció ha estat per demolir els «murets» que ajudaven al repòs en la marxa de persones grans tot tornant de la compra, i a lloc de trobades amicals. També l'eliminació de l'arbrat amb l'excusa de la molèstia que, suposadament, causava a les veïnes, sense parar-se a pensar que la solució passava pel manteniment escaient del conjunt de l'arbrat. I les ja esmentades pintades de murals. Pel que fa referència al canvi climàtic, el Pla Integral ha apostat per un model urbanístic on la terra ha estat reemplaçada pel ciment, sense respondre a les necessitats de sostenibilitat del barri.

La presència policial ha contribuït a un ambient de violència que no ajuda al benestar del barri, amb identificacions per perfil racial que alimenten la discriminació. El deteriorament del barri i el mal estat del mobiliari urbà dificulten la creació d'espais de convivència i trobada entre les veïnes.

Pel que fa a l'educació i a la cultura, les iniciatives estan majoritàriament implementades per entitats externes que en comptes de valorar i potenciar els coneixements locals, continuen promovent una oferta cultural aliena al barri. A les veïnes sovint ens utilitzen com a mà d'obra gratuïta per a artistes externs que defineixen i programen la cultura «legítima», com ha passat en la pintura dels murals. La salut és un altre aspecte que s'ha vist greument afectat. Les condicions de vida al barri empitjoren, amb una falta d'atenció a les necessitats de salut i benestar de la població, mentre que les dificultats socioeconòmiques creixen de manera alarmant. En relació a l'habitatge, el Pla Integral no n'ha fet res. Els desnonaments són cada vegada més freqüents i la seguretat de tenir un sostre on viure es veu constantment amenaçada per la manca de polítiques efectives en matèria d'habitatge social.

En definitiva, el Pla Integral ha fracassat a l'hora de ser participatiu. Les sessions que es van presentar com a espais de diàleg han demostrat ser poc més que una formalitat, han estat espais consultius sense tenir en compte les opinions de les veïnes i veïns del barri. Aquesta falta de veritable implicació ciutadana s'ha vist reflectida en el fet que la majoria d'entitats que han participat i continuen participant-hi del Pla són sovint entitats clientelars, vinculades econòmicament a l'Ajuntament per prestar serveis sota la lògica de control.

L'ampliació del Pla Integral de Florida-Les Planes als barris del samontà –és a dir, que va de la Torrassa fins a Pubilla Cases–, representa més territori i més recursos econòmics, però també més desconeixement de les veritables necessitats de les persones que hi viuen. Podem concloure que el Pa Integral, com s'ha implementat fins ara, ha demostrat ser insuficient i allunyat de les nostres necessitats quotidianes.

Seguim demanant una veritable transformació del barri i la ciutat amb projectes reals, inclusius i que tinguin en compte les nostres veus

En definitiva, les veïnes i veïns de la Florida seguim demanant una veritable transformació del barri i la ciutat amb projectes reals, inclusius i que tinguin en compte les nostres veus.

En un altre àmbit on se'ns ha convidat a "participar" fa poques setmanes, ha estat en la reforma del reglament de participació en els Consells de districte. El primer que manifesten les persones que dinamitzen aquests grups és que hi ha un reglament per dur a terme aquests Consells de districte que ve de l'Estat Espanyol i que no es pot modificar. En les dinàmiques grupals ens ofereixen unes cartolines de color verd i unes altres de color marró per compartir el que ha estat positiu i el que cal millorar del que ha estat fins ara. De color verd es podien comptar amb els dits d'una mà, mentre que les de color marró eren nombroses. Què fem a un Consell de districte? Podem indicar punts a l'ordre del dia? Podem votar? Podem decidir? I la resposta és? Potser els Consells de districte serveixen a alguns «funcionaris de carrera» per justificar el que ells mateixos ja havien decidit per endavant.

La llàstima de la conclusió de tot plegat és que la participació és minsa, teledirigida i que només serveix per justificar davant d'altres administracions superiors que L'Ajuntament de L'Hospitalet dóna participació i compte "amb el poble" encara que sigui "sense el poble". Malgrat tot, agraïm el que sembla bona disposició per part del nou regidor del districte IV, David Torres.

Dret a la ciutat

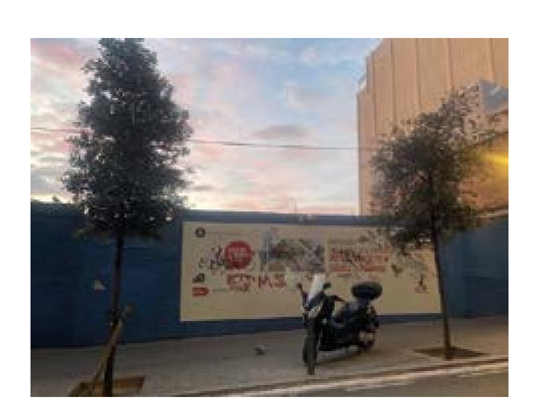
Coordinadora d'Ampes Endavant de Collblanc-la Torrassa

Aquest article té la humil finalitat de donar idees des del barri de la Torrassa a l'Ajuntament de l'Hospitalet a l'hora de commemorar que aquest 2025 fa 25 anys es va adherir a la «Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat».

Ja sabem que vint-i-cinc anys passen molt ràpid i que fins i tot a vegades ens oblidem d'aquells compromisos que prenem davant de les institucions internacionals i també dels veïns i les veïnes però aquesta carta «reconeix el dret de tothom a la ciutat, entesa com a espai de participació democràtica i lloc de convivència i de realització humana...».

Tanmateix no caldrien grans esdeveniments que hauríem de costejar entre tots i totes, sinó més aviat posa fil a l'agulla i fer realitat com a mínim projectes anunciats, motes vegades coincidint en temps electorals, i que malgrat les promeses, els anuncis, les notícies, etc. sempre queden postergats; sort que tenim els cartells publicitaris amb dibuixos de ninotets treballant que l'Ajuntament va encarregar col·locar, que ens recorden que en aquests espais «La Torrassa es farà gran, maca i ben equipada».

Si volguéssim que el nostre barri caminés sota el paraigua del dret a la ciutat hauriem de creure de debò en la participació democràtica dels veïns i veïnes i escoltar les seves propostes i dissenyar-les plegades

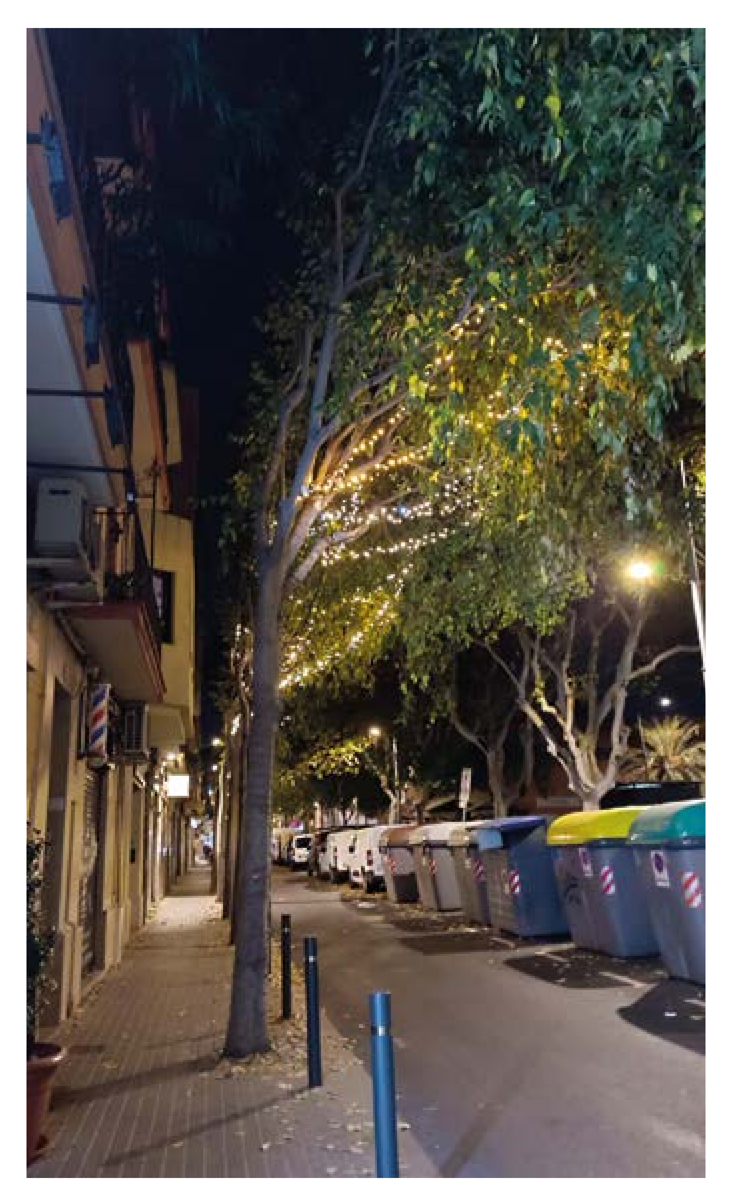
La celebració podria començar amb uns drets fonamentals que la Carta Europea recull i que, com sabeu, és vulnerat sistemàticament a la nostra ciutat i a tota la resta de les que ens envolten: el *dret a l'habitatge*. Hi ha moltes mesures que s'escapen de les seves competències però tenim les casetes del Passatge Pons al carrer Rosselló que des del 2018 l'Ajuntament les va adquirir i es va comprometre a reformar-les i a ferne un ús social. A dia d'avui encara resten tancades i s'ha anunciat que aquest any sí. Tant de bo sigui així i aquesta nova promesa es faci realitat. Simultàniament i ja que aquesta intervenció anunciada també té l'objectiu de preservar el Patrimoni Històric de la ciutat, podríem agilitzar les tasques de rehabilitació al Catell de Bellvís i promoure així el *dret a la cultura*, i com a final de festa podríem inaugurar el nou espai verd i lúdic que es projecta al solar de l'antiga Fàbrica SAS anunciat a platerets al final del darrer mandat. Quasi un any després encara no hi ha cap indici d'execució de l'obra. Com és sabut, la mancança d'espais verds –amb natura–, lúdics –pels nostres infants i joves– i de convivència –per tot el veïnat– és urgent al nostre barri densament poblat. El compromís signat amb altres ciutat europees era garantir també el *dret a la salut, al lleure, a la protecció del medi ambient i a un urbanisme harmoniós i sostenible*. Si no fem realitat espais, aquests compromisos mai es concretaran.

Per acabar, només recordar que hem fet referència als projectes ja aprovats i si volguéssim que el nostre barri caminés sota el paraigua del *dret a la ciutat* només caldria creure de debò en la participació democràtica dels veïns i veïnes i escoltar les seves propostes i dissenyar-les plegades. D'aquestes n'hi ha moltíssimes, només cal posar-s'hi. Que tingueu una bon any.

Ganó el verde

LH Verd

En pleno mes de agosto de 2018, un pequeño grupo de vecinos y vecinas salieron a la calle Doctor Martí i Julià para detener las máquinas que iban a talar los árboles. No pudieron impedir la tala de unos cuantos ejemplares pero sí la de todos los árboles que estaba previsto talar durante el verano.

Al cabo de unos años el Ayuntamiento reactivó la tala con la excusa de remodelar toda la calle. Aquel movimiento vecinal de 2018 propició que más vecinas y que diversas entidades vecinales, culturales y comercios de Collblanc-la Torrassa y también de otros barrios de l'Hospitalet se movilizaran con numerosas acciones a pie de calle para concienciar a los vecinos y denunciar la tala indiscriminada de los árboles.

Un distrito tan denso como el de Collblanc-la Torrassa no puede perder una de las pocas zonas arboladas

LH Verd, Defensem el Castell, Stop Massificació Cosme Toda, No més Blocs, L'Henbici, Coordinadora de Ampas Endavant, CELH, AViV la Florida, Collblanc-la Torrassa y Santa Eulàlia, entre otras, presentaron instancias, tomaron mediciones de temperatura, recogieron firmas e hicieron preguntas en el Consell de Districte para mostrar al Ayuntamiento que los árboles son esenciales y que un distrito tan denso como el de Collblanc-la Torrassa no puede perder una de las pocas zonas con una arboleda ejemplar. Se llegaron a apadrinar los más de cien árboles de la calle y las vecinas los regaron cuando hacía falta.

También se contó con el apoyo de todos los partidos de la oposición que veían que la desaparición de los árboles sería un desastre, no solo ambiental, sino también social ya que las vecinas y vecinos transitaban por la calle doctor Martí i Julià porque las sombras de los árboles protegían del calor que cada vez es más sofocante. Desde aquí podemos decir que la movilización vecinal dio sus frutos y el ayuntamiento modificó el proyecto. Ganó el verde.

Antes de nacer

Chema Sánchez

Padre,
deja que me caiga
pero ayúdame a levantarme
antes de que los miedos lleguen.

Deja que estire mis pequeños brazos,
que ya quiero abarcar el mundo.

Nunca apartes tus ojos,
que los míos estarán buscando
el abrazo de los tuyos.

Deja que me desnude,
que quiero mi piel curtida
por el sol y la brisa mediterránea.

No me enseñes nada,
que el mundo lo descubriré a tu lado.

Deja que abra mis poros,
mis ojos, mi alma,
que ya empiezo a sentir, ver y amar.

Sécame esa lágrima temprana,
que cuando falta un pañuelo
envejece la piel y araña las entrañas.

Deja la lumbre preparada
por si los inviernos fueran duros
y mis manos anhelaran las brasas.

Y quédate cerca de mí,
que todo se allana
cuando el brío de la corta edad
se apoya en el bastón de las luchas vividas.

El castaño

Sole Pérez

Después de tres o cuatro horas segando la hierba, que después heno, alimentaría a las vacas durante el invierno, mi padre se enderezaba, ponía su mano sobre los ojos a modo de visera y miraba al sol.

—Es mediodía. A comer —decía.

Mi madre, que hasta ese momento repartía en filas la hierba recién cortada, clavaba la horquilla en el suelo e iba a buscar la cesta de mimbre que tiempo atrás manos artesanas entretejieron.

Un pequeño mantel de cuadros verdes y blancos se esforzaba para que el olor de la comida no atrajera la atención de los insectos. Tarea infructuosa porque, a pesar de estar colgada de una rama del castaño, siempre aparecía una hormiga, un abejorro o una mosca deseosos de compartir el almuerzo.

Apartado el mantelito, mi madre sacaba el pan, recién hecho esa mañana en el horno del pueblo, envuelto en una servilleta a juego con el mantel. Abría la *merendilla* de aluminio y, de dentro, ante las miradas ávidas de mi padre y mía, surgían los pimientos fritos con magro y las patatas en bollo. Sueltas por la cesta rodaban tres manzanas. Mi contribución, como niña pequeña que era, consistía en ir a buscar agua de la fuente que manaba junto al arroyo. Y bajo la fresca sombra del castaño nos acomodábamos y comíamos la *merienda* que mi madre había preparado en casa antes de venir a trabajar.

* * *

Después, extendíamos una manta para echar un rato la siesta y siempre había una piedrecita que te impedía tumbarte a gusto, siempre un erizo seco que atravesaba la manta para clavársete en cuanto te descuidabas, siempre una arañita aventurera que deseaba descubrir cómo era tu cara, siempre las pesadas moscas revoloteando y los picateles al acecho.

Nada de eso impedía dormir a mis padres, tan cansados que apenas reparaban en tan pequeñas molestias. Yo, aburrida, me dirigía a mi cercana atalaya.

* * *

El castaño estaba cerca de la majada y era enorme. Mi padre decía que, desde que le alcanzaba la memoria, lo había visto así. Alto, ancho, grandioso. Su tronco era tan grueso que se necesitaban tres o cuatro personas para abrazarlo y la corteza áspera, rugosa y agrietada se ahuecaba de tanto en cuanto. Las ramas crecían en horizontal llenas, en junio, de hojas verdes grisáceas y flores amarillentas. Su gran porte, lejos de imponer autoridad, nos proporcionaba confianza, seguridad. Acostumbrados desde siempre a su presencia amiga nada importaba que bajo su amplia copa no creciera la hierba.

Con el paso de los años llegó un nuevo amo. Quería más pasto para sus animales, más heno para el invierno. La sombra del frondoso árbol era un despilfarro de hierba fresca y el viejo castaño se convirtió en un estorbo.

Se perdió, lo perdieron. Quiso renacer y no lo dejaron. Se quemó, lo quemaron, eso dice mi madre.

Pero durante mi infancia, cuando la comida más sencilla se convertía en el más rico manjar, sus ramas eran largas y gruesas y se extendían majestuosas por el prado. Había algunas más bajas, más flexibles que, tirando de ellas con energía, llegaban al suelo. Por una trepaba yo y allí, cobijada por el castaño, soñaba con remotos e inexplorados mundos.

Como si me hubieran parío

Texto: Núria Giráldez
Ilustración: Aitana Giráldez

Me gustaría pasear contigo de la mano y que nadie nos viera. Pasear por el Parque de Can Boixeres, subir hasta Can Serra y, después, subir, subir, hasta La Florida. Cruzar la Plaza de los Bloques, desde el rincón que sea, y que nadie se fijara en ti, mucho menos en mí. Y eso que siempre hay gente. Me gustaría caminar a paso rápido por la ciudad sedienta en verano y fijarme en las flores achicharradas, como tú, como yo, recorriendo las calles. Me gustaría pasear contigo y que nadie nos viera. Me gustaría, después, volver al barrio y contarlo. Explicarles que tú y yo hemos paseado de la mano, hemos visto mierda, pajarillos, cemento, cuestas y plazas sin gente. Porque nadie nos ha visto y eso es muy raro. Sería muy raro. Y repetirles que hemos paseado de la mano por el barrio. Y que me contesten, sin yo esperarlo, que ya lo saben, niña, que me conocen, que me conocen como si me hubieran parío.

Pa amb tomàquet

Text: Núria Giráldez | Fotos: Neus Juvillà

Aquesta vegada, des de l'equip redactor de Des de ja, hem volgut fer una recepta senzilla, però molt catalana.

A més, és una recepta d'aprofitament pròpia de les classes populars, que sovint es feia aprofitant el pa que s'havia endurit. Actualment, tendim a consumir tomàquet durant tot l'any, en varietats creades específicament per cultivar-les durant totes les estacions. Però el tomàquet és de temporada d'estiu.

Ingredients

1. Pa de pagès
2. Tomàquet de penjar
3. Oli d'oliva
4. Sal
5. Extra premium: pernil!

Elaboració

Anem al nostre forn de barri de confiança i comprem pa de pagès (que sigui tallat en llesques)

Comprem tomàquet de penjar, si pot ser de proximitat, millor :)

Refreguem el tomàquet a la llesca de pa.

Tirem un rajolet d'oli.

Posem una mica de sal.

I si mengem carn, podem posar-hi un extra premium: pernil!

Que vagi de guuuuuuuuusttttttttt <3333

Cinema al Barri

Col·loquis que ajuden a aterrar

Zumito Fanzine

La Neus i la Sole ens van convidar a aquest espai i van ser molt convincents. Havien programat un cicle de cinema documental i pel·lícules de ficció que contenen històries molt verídiques, tot amb un fil conductor de caire social.

Quan vaig arribar a la primera projecció del cicle octubre-desembre de Cinema al Barri, el documental *Ropa Sucia* (Félix Zurita de Higes), em va sorprendre que ens rebessin amb figues de la cooperativa Keras Buti. Va ser un mos inesperat, però agraït. L'ambient era acollidor, i va fer falta sentir-se acollides per encarar la realitat social que s'exposa tan crua com és al documental. Tots els pensaments poden prendre forma a mesura que posem en comú amb les companyes de visionat les inquietuds i reflexions que ens ha despertat *Ropa Sucia*.

Una possibilitat que obren els col·loquis és la d'escoltar intervencions potents que reforcen o contrasten el que ens expliquen les pelis i documentals. Comentar la forma que pren el consumisme desmesurat a cadascuna de les nostres vides ens va permetre anomenar aquest monstre capitalista. Així mateix, vam poder pensar juntes quin marge d'actuació tenim al respecte. En aquest cas, les treballadores de l'Espai Laurel 31 ens van matisar amb detall la situació precària que viuen les treballadores tèxtils, exposades a jornades abusives i a productes tòxics per la pell; per altra banda, van oferir un contrapunt lluminós, una alternativa al consum desaforat que es mostra a *Ropa Sucia* parlant dels sistemes que hi ha al barri de roba de segona mà.

En una altra ocasió, quan ens vam reunir per veure i comentar la pel·lícula *La Voluntària* (Nely Reguera i Massagué) ens vam trobar de nou amb el xoc davant d'una ficció que feia plantejar preguntes ben reals: quines són les mancances de les ONGs? D'on surt la voluntat d'ajudar de la protagonista i de les persones voluntàries? L'ajuda pot estar equivocada, quan surt d'una perspectiva errònia? Quins efectes nefastos té?

Tots els pensaments poden prendre forma a mesura que posem en comú amb les companyes de visionat les nostres inquietuds i reflexions

Que tingui un final tan desencantat és per culpa d'ella o del sistema? El públic va coincidir en el fet que Carmen Machi està magnífica a la pel·lícula, però el seu personatge de salvadora blanca va haver de ser qüestionat. Malgrat que la pel·lícula pogués deixar mal cos, vam poder processar-lo juntes.

Parlant de cossos, després de veure un documental com *Nosotros no olvidamos* (Damià Puig Augé) confirmo fins a quin punt és necessari posar el cos a un col·loqui. El Juanjo i la Camerli, pares de Pedro Álvarez, van posar el cos juntament amb nosaltres, tal com el posen en tots els actes que es fan pel Pedro i totes les persones represaliades. La sensació d'impotència al públic venia de la mà d'una ràbia transformadora. «Decimos lo que decimos porque no podemos decir otra cosa» diu en Juanjo quan sortim. Quan es tracta de pel·lícules i documentals de denúncia de la vulneració dels drets humans, poques vegades el relat acaba amb la projecció. Entre el públic van aparèixer testimonis que parlaven de persones properes que havien estat apallissades i agredides per la policia, moltes d'elles coaccionades per la por per estar en situació irregular. Juanjo i Carmeli ens van explicar que havien rebut amenaces, intimidacions, que també els havien intentat silenciar a partir de l'eina de la por. «Nos quieren dóciles», diu Juanjo, i aquest caràcter no pot quedar més lluny de la seva determinació. El cas de Pedro és paradigmàtic i amaga quelcom més gros. Va més enllà d'un assassinat a sang freda d'un veí de l'Hospitalet perpetrat per les forces de l'estat: també posa en evidència la impunitat dels agressors. La plaça de Granada, ara també "Plaça Pedro Álvarez", és un dels monuments en record del jove que fa referència a les seves arrels granadines. Pedro no és oblidat ni per la seva família ni per totes les persones que militen per un món més just i lliure de repressió policial. En acabar, només podíem expressar l'agraïment que sentíem mútuament el públic i els pares de Pedro per ser allà. Vam sortir d'aquest col·loqui parlant dels genolls, que «a ver hasta cuándo aguantan».

La darrera projecció que he tingut la fortuna de compartir amb les veïnes de la Florida ha estat *Saben aquell* (David Trueba). Va ser ben entretinguda, però potser per la durada del film o perquè s'acostaven les vacances, no va haver-hi debat. Les espectadores tenien pressa per ser a altres llocs, així que, quan les llums s'encengueren, la sala es va buidar de mica en mica. Cal acceptar que a vegades cadascú té altres coses a fer més enllà d'estar-se comentant una pel·lícula; però és meravellós i necessari que es vetlli per aquest espai, i poder ajudar-nos, des del diàleg i el debat, a aterrar totes les idees i reflexions que ens genera l'encertada programació del Cinema al Barri.

Agenda Cinema al barri
Hivern 2025

Gener

Febrer

Gener
Divendres 24 — 18 h
Una vida en comú

Direcció: I. Aramburu, M. Pérez, M. García, El Tinglado, P. de la Vega.
Producció: Espanya, 2024.
Duració: 56 min
Gènere: Documental

El documental forma part del projecte, tant investigador com militant, «Les maneres d'habitar de l'habitatge cooperatiu». Es va iniciar el 2021 amb l'objectiu de donar a conèixer el model d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús de l'Estat espanyol.

Gener
Divendres 31 — 18 h
El maestro que prometió el mar

Direcció: Patricia Font
Producció: Espanya, 2023
Duració: 105 min
Gènere: Drama, història.

Ariadna descobreix que el seu avi busca, des de fa temps, les restes del seu pare desaparegut durant la Guerra Civil. Decidida a ajudar-lo, viatja a Burgos, on estan exhumant una fossa comuna en la qual podria haver estat enterrat. Allà coneixerà la història d'Antonio Benaiges, un jove mestre que fou professor del seu avi. A través d'un innovador mètode pedagògic, Antonio va inspirar els seus alumnes i els feu una promesa: dur-los al mar.

Febrer
Divendres 21 — 18 h
Nacido en Gaza

Direcció: Damià Puig Augé
Producció: Espanya, 2024
Duració: 72 min
Gènere: Documental

Documental rodat durant l'atac israelià contra la Franja de Gaza entre juliol i agost de 2014. La pel·lícula segueix deu criatures que expliquen el dia a dia entre bombes i com lluiten per a superar l'horror de la guerra i oferir un toc de normalitat a les seves vides.

Són la veu de les 507 criatures mortes i les més de 3.000 persones ferides que va deixar l'ofensiva israeliana Marge Protector.

Febrer
Divendres 28 —18 h

Un paseo con Madeleine

Direcció: David Trueba
Producció: Espanya, 2023
Duració: 105 min
Gènere: Drama, comèdia

Eugenio Jofra, un jove joier, coneix Conchita en un autobús de línia. L'atracció és instantània i tots dos comencen la història d'amor de les seves vides. Eugenio aprèn a tocar la guitarra per acompanyar Conchita, per a la qual cosa haurà de lluitar contra la por escènica. Comença així la carrera musical dels dos. Quan Conchita s'ha d'absentar durant dues setmanes de Barcelona, convenç Eugenio que dugui les actuacions a terme tot sol. Quan torna, Eugenio ha esdevingut un fenomen de l'humor *underground* de la ciutat.

Març
Divendres 21 —18 h

Els buits

Direcció: Marina Freixa, Isa Luengo i Sofia Esteve
Producció: Espanya, 2024
Durada: 19 min
Gènere: Documental

La Mariona va ser detinguda i internada en un correccional del Patronat de Protecció a la Dona, institució dedicada a "regenerar dones caigudes" durant el franquisme. Ara, ella i la seva filla intenten recompondre les peces i els buits d'aquesta història.

Cura sana

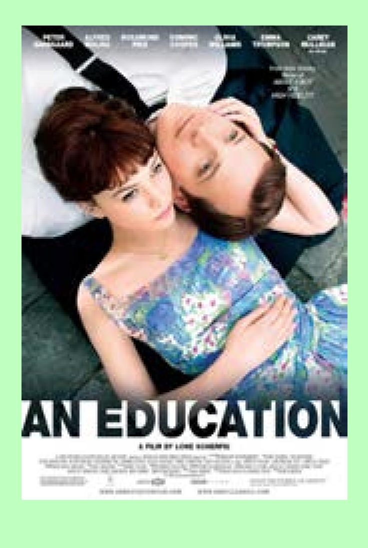
Direcció: Lucia G. Romero
Producció: Espanya, 2023
Durada: 8 min

La Jessica és adolescent. Prové d'un entorn marginal. El maltractament del pare l'ha convertit en una noia conflictiva i irascible, fins i tot amb la seva germana petita.

Ara crema

Direcció: Núria Gascón Bartomeu
Producció: Espanya, 2020
Durada: 11 min

El sofà, el foc, la silueta. Una llar que desapareix en cendres. Després d'un confinament mental i físic de tretze anys, ha estat necessari un altre per afrontar aquestes imatges.

Març
Divendres 28 —18 h

Una educació

Direcció: Lone Scherfig
Producció: Anglaterra, 2009
Duració: 100 min
Gènere: Romantica, drama.

EN CATALÀ

Jenny, una brillant estudiant de setze anys només pensa a estudiar per arribar a Oxford. Però un dia coneix en David, un seductor home de trenta-cinc anys que la festeja amb sopars elegants i viatges. Això fa que la Jenny dubti de les seves conviccions i hagi de triar entre la glamurosa vida amb en David o anar a la universitat.

Recomanacions literàries

Biblioteca Florida

Novel·la

Bajo el muérdago

Beth O'Leary
Suma de letras, 2024

Benvinguts a l'hotel Forest Manor, un encantador establiment on tant els hostes com el personal són com de la família. Excepte Izzy i Lucas, és clar, ja que la rivalitat que tenen entre ells és tan gran que fins i tot els han prohibit coincidir en el mateix torn. Després de dos anys de dificultats, potser ha arribat el moment que l'hotel tanqui les portes per sempre. Però llavors Izzy retorna un anell perdut al seu propietari i la recompensa que rep convenç la direcció que potser han trobat la solució als seus problemes.

Si us agraden les històries d'amor amb tocs de comèdia que succeeixen en Nadal, heu de llegir-la..

Solo queda silencio

Txemi Parra
Grijalbo, 2024

A Jaca, l'Any Nou comença amb una tragèdia: han trobat al riu el cadàver de Martín Blasco, un jove advocat. El seu últim missatge consistia en una sola paraula: "Perdó". Tot i que l'escena del crim apunta a un possible suïcidi, hi ha alguna cosa que no encaixa. Per què s'hauria de matar un home feliç que s'havia casat just el dia anterior? A què es referia amb aquesta nota de disculpa? Hi ha alguna relació entre Martín i l'home que ha aparegut congelat a la banyera de casa seva?

És una novel·la plena de misteri que et manté en tensió al llarg de totes les seves pàgines, i amb una trama que no et deixarà indiferent.

Juvenil

Aunque llueva en primavera

Cherry Chic
Montena., 2024

Existeix un lloc al món on el sol no surt gaire, però, tot i això, congrega els habitants més càlids que et puguis imaginar. Allí viu la Lilibeth, que regenta l'única escola del poble. Adora els seus alumnes, és una noia dolça, afable i somrient, o això és el que diria qualsevol veí de Havenwish. Qualsevol, excepte en Blake, que va arribar al poble fa poc i no té una bona opinió sobre la mestra de la seva filla petita.

Podran un concurs de jardins, la rivalitat entre uns veïns molt peculiars i un grapat de secrets aconseguir que no vulguis sortir mai de Havenwish?

Una nova història romàntica de l'autora Cherry Chic.

Donde no puedas encontrarme

Tamara Molina
Esencia Editorial, 2024

Gala està farta de continuar atrapada en un cercle viciós de dependència i toxicitat amb la seva antiga parella. Per això decideix deixar-ho tot enrere i allunyar-se completament d'ell, amb l'esperança de poder sanar el seu cor i evitar la temptació de tornar a caure en aquella relació destructiva. Fugir allà on no pugui fer-li mal. Una nova vida on refugiar-se i amb la qual enfrontar-se a les seves inseguretats, les seves ferides, les seves pors i la seva inoportuna atracció cap a Gael, un noi que forma part de la seva nova rutina. Però Gala té clar que tornar a obrir el seu cor no entra en els seus plans. Ella sap que el que necessita és centrar-se en si mateixa.

Una història romàntica que aborda temes emocionals delicats i profunds, i que et farà reflexionar

Infantil

Pastoras Guerreras (Tomo 1) El Relevo

Idea original: Amélie Flechais i Jonathan Garnier
Guió: Jonathan Garnier
Dibuix: Amélie Fléchais

La Oveja Roja, 2023

Les intrèpides Pastores Guerreres celebren deu anys d'existència. Deu anys d'autoorganització femenina per protegir la població de qualsevol amenaça. Deu anys en què els homes han desaparegut pràcticament tots, engolits per la Gran Guerra sense deixar cap rastre.

També Molly celebra els seus deu anys, l'edat en què finalment podrà ingressar a l'ordre. En aquesta nova etapa, l'acompanyarà el seu cabrit Baba-Negra, un jovenet tossut que no pensa quedar-se fora, així com una colla d'amigues disposades a aportar una nova visió a la defensa del poble i a resoldre els misteris que el tornen vulnerable.

Sèrie de còmic guardonada amb el premi a millor àlbum juvenil al Festival d'Angoulême, 2022.

Lectura recomanada per a infants a partir dels 12 anys.

Kitchen of witch hat

Manga: Hiromi Sato
Obra original: Kamome Shirahama
Milky Way, 2021

Cau la nit sobre l'Atelier i les aprenentes dormen. És aleshores quan comença el breu temps lliure dels adults. Després d'un dia més que atabalat, Qifrey i Orugio es prenen un respir per preparar i gaudir d'una queixalada de mitjanit. Però què cuinaran en aquest moment de calma? Potser una recepta antiga, ple de màgia i ingredients misteriosos. Basat en el manga Atelier of Witch Hat.

Lectura recomanada per a infants a partir dels 12 anys.

Crucigrama

Horizontales

1. Molusco gasterópodo terrestre, marino o de aguas dulces, de concha en espiral. **2.** Que gira, en femenino. **3.** Nombre de la decimoctava letra del abecedario. Se deja ver. Símbolo del nanómetro. **4.** Escuchabas. Pollada. **5.** Pasamos la lengua por la superficie de algo. Se desplazan de un lugar a otro. **6.** Trabajase con el arado. Acción y efecto de trabar. **7.** Regalad. Darás algo por cierto. **8.** Sentiría amor. Toma determinado alimento. **9.** Adverbio que se usa para enfatizar el valor despectivo de una cualidad que se expresa. Punto cardinal por donde se oculta el Sol en los equinoccios. Sufijo que en física forma nombres de partículas elementales. **10.** Que sobran. **11.** Limitar, restringir.

Verticales

1. Cernidas,cribadas. **2.** Aconsejáramos,orientáramos. **3.** Circuito Integrado. Mujer amada. Lengua que antiguamente se hablaba en el mediodía de Francia. **4.** Trabajases con el arado. Atracó. **5.** Igualdad de nivel. Acunara, balanceara. **6.** Sin acento prosódico. Igualar la medida de algo con el rasero u otro instrumento semejante. **7.** Tomaste determinado alimento. Trinitrotolueno. **8.** Rezad, rogad. Prescripción médica escrita. **9.** Litio. Tacaño, miserable. Erbio. **10.** Deambulábamos. **11.** Brotasen, fluyesen.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	■	■								■	■
2	■										■
3			■						■		
4					■						
5								■			
6						■					
7				■							
8							■				
9			■						■		
10	■										■
11	■	■								■	■

Sopa de lletres

Cerca els noms de dotze llibreries de l'Hospitalet. Els trobaràs en vertical, horitzontal, diagonal, de baix a dalt, de dalt a baix, de dreta a esquerra i d'esquerra a dreta.

A	B	C	F	F	S	C	J	Y	P	S	D	S
A	T	E	R	Y	B	R	H	U	E	N	F	Y
R	M	A	P	U	D	O	L	I	F	O	C	P
T	G	H	R	I	F	V	G	T	D	U	D	E
C	S	S	I	O	J	A	F	R	G	E	S	R
R	U	Ñ	N	R	K	L	D	B	T	C	Z	E
A	C	Q	C	P	L	L	S	P	H	D	C	N
F	A	R	I	S	Ñ	A	E	E	K	S	C	C
T	B	E	P	N	M	Z	W	R	T	D	U	A
S	A	M	E	O	N	X	E	U	L	M	T	N
G	K	S	R	V	I	R	R	T	O	N	K	T
Q	A	S	R	I	B	L	L	X	A	H	M	S
C	I	B	E	A	V	K	T	O	A	G	L	Z

Sudoku

Reglas del sudoku

Este juego está compuesto por una cuadrícula de 9x9 casillas, dividida en regiones de 3x3 casillas.

Regla 1: Hay que completar las casillas vacías con un solo número del 1 al 9.

Regla 2: En una misma fila no puede haber números repetidos.

Regla 3: En una misma columna no puede haber números repetidos.

Regla 4: En una misma región no puede haber números repetidos.

Regla 5: La solución de un sudoku es única.

2	1					7		8
	6	3	1				9	2
9			6	2			5	
			8		3	2	4	
		4		9		5		
	7	2	4		5			
	3			6	1			7
8	5				2	9	1	
1		7					3	5

Solucions

Sopa de lletres

Llavors, Perutxo, Casa del llibre, Abacus, Art Crafts, Ciberencants, Masnoví, Príncipe, Masnou, Ferré, De Tot, Reread.

Sudoku

2	1	5	3	4	9	7	6	8
7	6	3	1	5	8	4	9	2
9	4	8	6	2	7	1	5	3
5	9	1	8	7	3	2	4	6
3	8	4	2	9	6	5	7	1
6	7	2	4	1	5	3	8	9
4	3	9	5	6	1	8	2	7
8	5	6	7	3	2	9	1	4
1	2	7	9	8	4	6	3	5

Crucigrama

Labo
ratori
edito
rial

Tots els dilluns

de 17.30 a 19.30 h

Centre Municipal

Ana Díaz Rico

Activitat gratuïta

Veniu a editar la
vostra publicació:
la revista del barri,
un fanzine, un llibret
de poemes, un
cartell...